

Tineretul lumii

19257

*Noutati
cinematografice*

**O VIZITĂ
IN
CHINA**

**Victorii
olimpice
fără
medalii**

Fiarele sălbatice

După nuvela
OMUL DE PE CARGOBOT*
de Friederich Gerstäcker
Ilustrații de Karl Fischer

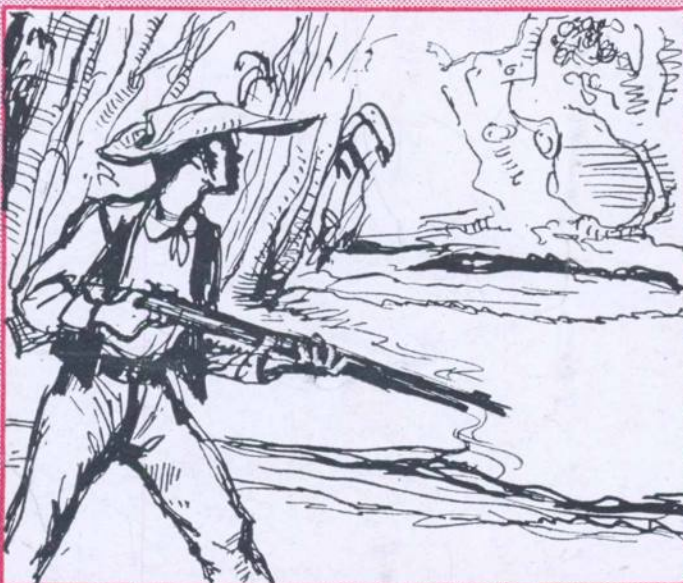
O fată venea înspre Jack, secundul vasului, mângâind un cățeluș, fără a fi prea atentă la cărarea ce străbatez mlaștina.

Era în 1850. Un vas comercial cobora pe Mississippi cu direcția New Orleans, capitala Luizianei.

Datorită unui salt îndrăzneț executat de Bill, echipajul reuși, în sfârșit, cu multă greutate să aducă vasul la mal. Cu apa și noroiul curgând șiroaie de pe el, Bill mormăi:

— E locul de debarcare cel mai dificil de pe Mississippi... Negustorul, care era în același timp și capitanul, începu să rida în barbă, cu mult subînțeles.

Jack se îndeletnicea cu vânatoarea aligatorilor. Pe cînd viza animalul, pregătindu-se să tragă, văzu mișcîndu-se ceva. Era o fată tinăra ce se afla doar la câțiva pași de crocodil. Încercîndu-se doar în pușca sa, trase, și, într-adevăr, focul său reuși să doboare în apă fiara urlașă. Speriată tinăra fată lăsa să-l cadă cățelușul și sări la timp înapoi, evitînd astfel o lovitură de coadă a saurianului.

— Alo, strigă negustorul, cine-i acolo?
— Pst! făcură noii veniți, care se strecuraseră noaptea printre tufișuri, nu departe de satul negrilor. Aduceau tot felul de mărfuri pentru a le schimba cu produse interzise, ca whisky și tutun.

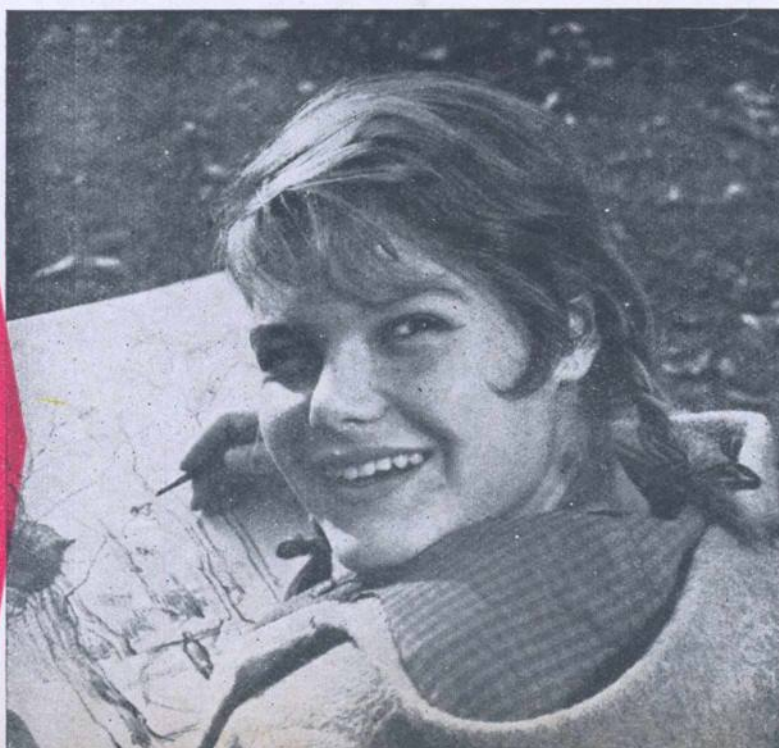

Cățelușul însă fu luat de curentul apei. De frumusețe îngerească, cu ochii albaștri, părul negru și un ten ca de marmură, tinăra fată nu înceta să suspine:

— Joly, bietul meu Joly! Vai ce nenorocită și ce-am să mă fac acum?

FOTOGRAFIA LUNII

Accastă studentă vieneză la Belle arte (adică fotografia sa...) ne-a fost trimisă de Karl-Heinz Echebrecht

Tineretul lumii

Revistă internațională a tineretului, publicată de Federația Mondială a Tineretului Democrat, apare în fiecare lună în limbile: germană, engleză, chineză, spaniolă, franceză, maghiară, polonă, română și rusă; o dată la două luni în limbile: arabă și suedeză.

Reproducerea articolelor este autorizată cu rugămintea de a menționa: din „Tineretul lumii”.

Adresa provizorie a redacției centrale: „Tineretul lumii”, Berlin W. 8, Kronenstrasse 30/31, Republica Democrată Germană. Adresa redacției ediției în limba română: „Tineretul lumii”, Piața Științei nr. 1 București.

CUPRINSUL :

Pag.	
1	La Berlin...
2	Scrisoarea unui tânăr italian de CESARE MARTINELLI
2	Două date: o tradiție
4	Oaspeții tineretului chinez
5	Înțelesul adtnc al „Zilei arborilor” de NAOUME BAIDA
6	Luchian de ION BARNA
8	„Conștiința noastră nu rămâne mută” de PAUL FRIEDERICH
10	Ce dorește Uniunea Tineretului Muncitor Revoluționar Maghiar
11	Concursul de lucrări literare și de ziaristică
11	Concursul de creație muzicală
11	Răspunsuri la ancheta noastră
12	„Cînd știți două cuvinte” de WERNER LAMBERZ
14	Primul pas... de M. ALVARADO
16	Îndrăgostiții gheții de GHERARD
17	Dragă Françoise de IGRID IAGER
18	Ăceste filme vorbesc despre voi de F. SALOW
20	O anchetă a revistei „Tineretul Lumii”
21	Cinematografia la cel de-al VI-lea Festtoal
22	Victorii olimpice fără medalii de W. CASSBAUM
24	Pagina jocurilor distractive

LA BERLIN...

Între 18 și 21 februarie a avut loc la Berlin ședința Comitetului Executiv al Federației Mondiale a Tineretului Democrat la care au participat delegații ai organizațiilor de tineret din Franța, Uniunea Sovietică, China, Cehoslovacia, România, Anglia, Argentina, Japonia, Ungaria, Liban, Senegal și alte țări. În cadrul ședinței au fost discutate probleme privind pregătirile în vederea celui de-al IV-lea Congres al F.M.T.D., precum și în vederea celui de-al VI-lea Festtoal Mondial al Tineretului și Studenților.

La 22 februarie a avut loc la Berlin o conferință de presă organizată de Comitetul Executiv al F.M.T.D. în cadrul căreia Jacques Denis, secretar general al Federației Mondiale a Tineretului Democrat, a dat citire comunicatului cu privire la ședința Comitetului Executiv.

J. Denis a subliniat că discuțiile la punctele ordinii de zi s-au desfășurat într-o atmosferă de înțelegere deplină în ceea ce privește rolul și sarcinile actuale ale tineretului și a anunțat că COMITETUL EXECUTIV A HOTĂRÎT SĂ CONVOACE CEL DE-AL IV-LEA CONGRES AL F.M.T.D. ÎNTRE 22 și 28 AUGUST 1957. Congresul va fi prezentat spre examinare următoarea ORDINE DE ZI :

1. Tineretul în lumea contemporană și sarcinile F. M. T. D.

2. Noul statut al F. M. T. D.

3. Alegerea organelor de conducere.

Comitetul Executiv a adoptat proiectul noului statut al F. M. T. D. care urmează să fie examinat în cadrul celui de-al IV-lea Congres al F.M.T.D.

Tradiționala defilare festivă din fața Primăriei din Berlin

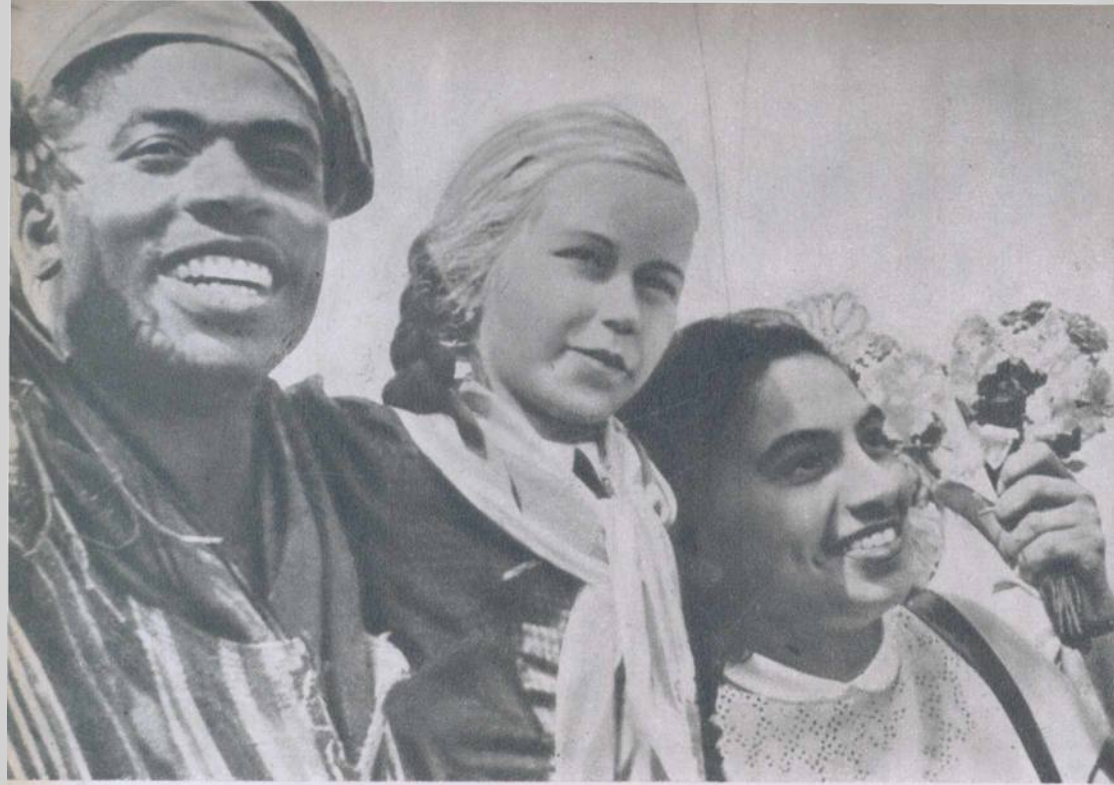
COPERTA NOASTRĂ :
Februarie — Ultimele spectacole pe gheață în fața venirii primăverii!

Scrisoarea unui tînăr italian :

DRAGI PRIETENI,

Aș vrea să fac uz de invitația ce ați făcut-o cititorilor, servindu-mă de revista voastră pentru a-mi exprima o părere.

Cred că am citit toate articolele publicate la această rubrică pînă în luna decembrie 1956. Iată care este impresia mea generală: oricare ar fi căile de cola-

COMENTARIUL
LUNII

Două date: O TRADIȚIE

Este o zi în care inimile bat împreună, în care tineretul înaintea umăr la umăr. Este o zi ce trezește speranțe și înmulțește mii și mii de activități. Este o zi de solidaritate internațională care ne este deosebit de dragă; ea este închinată, de zece ani, de cînd a luat naștere din inițiativa F. M. T. D., tineretului din țările coloniale. Devenită un simbol, se poate constata cu bucurie că a adus o contribuție foarte prețioasă activității de emancipare națională a popoarelor, ancorînd, în același timp, adînc în sufletele tinerilor spiritul de solidaritate.

Revista noastră s-a asociat dintotdeauna cu această zi nobilă, sărbătorită cu multă dragoste de tineretul din r-un mare număr de țări.

Fiecare își aduce aminte de Bandung. De aici a luat naștere o forță considerabilă: unitatea țărilor Africii și Asiei, ce se opun colonialismului, prcunțîndu-se pentru o politică de relații prietenești și de colaborare pașnică.

F. M. T. D. a ținut cont de această nouă etapă și a dorit s-o oglindească. Iată de ce, la ultima sesiune a consiliului său de la Sofia, a aprobat propunerea reprezentanților țărilor Asiei și Africii de a se sărbători ca zi mondială de solidaritate a tineretului împotriva colonialismului și pentru coexistența pașnică ziua de 24 aprilie, data rezoluțiilor de la Bandung.

Hotărîrea aceasta a provocat mare entuziasm la sesiunea consiliului, răspîndindu-se în lumea întreagă. Ea deschide calea unei colaborări mai extinse și mai rodnice între diferitele forțe ale tineretului în această problemă, amplificînd astfel cele ce s-au realizat în mod onorabil pentru 21 februarie. Pe lângă aceasta, programul F. M. T. D., din care vă prezentăm mai jos un capitol închinat acestor țări, poate permite o înțelegere. El nu este însă decît preliminar. F. M. T. D. este gata să examineze orice propuneri noi, cu toată atenția ce o pot merita acestea.

Ziua aceasta de unitate a inimilor, în care tinerii vor sta umăr la umăr, va fi așadar, anul acesta, ziua de 24 aprilie. Ea va fi prilejul unei sărbători strălucitoare. De ce? Faptele sînt grăitoare prin ele înseși.

Numeroase popoare coloniale mai trăiesc încă înrobite. Altele luptă pentru independență. Altele, în sfîrșit, au dobîndit-o și muncesc acum la opere mari de reconstrucție națională. Și aceasta nu se întîmplă fără piedici, așa cum ne-o amintește la timp agresiunea împotriva Egiptului. Tot astfel și războiul din Algeria sau primele evenimente din Siria și Iordania, pentru a nu cita decît pe cele mai recente. Era colonialismului s-a încheiat, dar există forțe ce nu pot să se resemneze cu un asemenea gînd. Iată

de ce 24 aprilie are o însemnătate atît de mare și de ce va da prilejul unei sărbători atît de vaste prin colaborarea forțelor celor mai numerose de tineret. Cît despre noi, ne pronunțăm din ncu pentru dreptul la independență, la libertatea popoarelor din Orientul Mijlociu și din Africa de Nord, precum și a tuturor popoarelor.

21 februarie, 24 aprilie — două date, o tradiție ce se continuă, ce se amplifică primind adeziunea tot mai numerasă a tinerei generații.

„Tineretul lumii” va continua să se asocieze tradiției acesteia, și redacția sa vă anunță, de pe acum, că va închina o bună parte a numărului său din aprilie acestor zile frumoase.

Căci solidari atea, prietenia, nu sînt cuvinte zadarnice.

Ce părere aveți?

Reproducem mai jos propunerile F.M.T.D., către toate forțele de tineret din lume pentru realizarea unei colaborări care să contribuie la soluționarea problemelor cărora trebuie să le facă față tineretul din anumite regiuni și țări:

— Întîlniri, seminarii sau alte inițiative în Asia, America Latină și Africa, cu sprijinul organizațiilor internaționale, în legătură cu discutarea problemelor tineretului de pe aceste continente și a contribuției organizațiilor internaționale.

— O acțiune comună a diferitelor organizații în favoarea tineretului din țările slab dezvoltate pentru respectarea principiilor Cartei Națiunilor Unite ale liberei autodeterminări a fiecărui popor și ale neamestecului străin, prevăzînd un program de inițiative de solidaritate a tineretului lumii pentru:

— sprijinirea operii de redresare națională a tineretului din țările de curînd independente și lichidarea rămășițelor colonialismului;

— respectarea drepturilor tineretului din țările coloniale împotriva oricărei discriminări și pentru a-l înlesni participarea sa la viața socială a țării;

— dezvoltarea asistenței sanitare prin ajutoare date pentru înființarea dispensarelor, centrelor medicale și aprovizionarea cu echipament și materiale sanitare;

— ajutor pentru educarea tineretului, împotriva analfabetismului, pentru crearea unui sistem internațional de burse de studiu, de școli primare și aprovizionarea cu materiale și rechizite școlare în diferite țări;

— ajutor pentru înființarea caselor tineretului și aprovizionarea cu echipament educativ, artistic, sportiv în vederea dezvoltării activităților organizațiilor de tineret din aceste țări.

borare propuse de diferiți autori, toți ajung la concluzia că această colaborare este necesară tineretului din diverse țări și de multe ori ea trebuie să îmbrace forme adecvate fiecărei țări.

Totuși, această concluzie, după părerea mea, nu rezolvă încă problema. Colaborare? Fără îndoială! Dar cum? Care sînt formele concrete prin care ea se poate manifesta? Organizînd activități comune ca, de pildă, taberele de vacanță și de prietenie, schimburi de delegații sau alte forme, unde pot fi confruntate diferite puncte de vedere?

Mi s-a părut că am găsit un răspuns în articolul corespondentului vostru asupra reuniunii tinerilor de toate tendințele dintr-un oraș canadian care au discutat o serie întregă de probleme.

Cred că mulți tineri vor fi de acord că acestea sînt mijloace accesibile și

Nu cred că ar putea fi numeroși tinerii sau reprezentanții lor care să considere că pot lăsa ca viitorul lor să depindă de o conjunctură axată pe reîntărire sau pe primejdia unui nou focar de război.

Totuși, aș vrea să arăt aici neliniștea mea față de anumite chemări lansate în acest sens. De pildă, am citit de curînd că senatorul Humphrey, luînd cuvîntul în ziua de 2 decembrie 1956 la adunarea anuală organizată de ziarul „Daily Mirror“ la New York, a chemat tineretul să se pregătească sufletește și truștește pentru război (sublinierea este a mea). Oare vor să ne descurajeze să mai vorbim despre dezarmare, ca fiind inutilă, deoarece se prevede războiul?

Soldații străini au devenit o imagine obișnuită în orașul nostru italian. Mai

ruința“), ziarul Tineretului Socialist, că acesta s-a pronunțat pentru dezarmare și pentru celelalte puncte ale problemei.

Colaborarea ar putea deci să se nască asupra acestui punct între tinerii socialiști și alte organizații de tineret. Și acest lucru ar putea să fie extins pe scară internațională. După umila mea părere, ar trebui deci ca discutînd problema colaborării — și va trebui fără îndoială s-o discutăm — între tinerii diferitelor țări și diverse organizații, să putem face în mod liber un schimb de păreri în această problemă, de pe o tribună accesibilă oricui. S-ar putea ajunge astfel la o identitate de vederi care ne-ar lăsa să întrezărim rezultate fructuoase. N-ar fi aceasta o formă accesibilă tineretului care ar contribui la soluționarea problemei dezarmării?

DAR PROBLEMA DEZARMĂRII?

care ar trebui dezvoltate mai mult ca oricînd.

Dar colaborarea mai este posibilă și pe baza altor puncte care prezintă poate mai mult interes pentru unii tineri de vîrste diferite sau din pături sociale diferite. Să iau ca exemplu tineretul unei țări vecine și prietene: Franța. Tineretul francez trebuie să facă față războiului din Algeria. Am putut citi în presă numeroase declarații, diferite prin argumentele lor sau prin scopurile urmărite. Toate se pronunțau, totuși, în linii generale, pentru oprirea acestui război, pentru ducerea unor negocieri juste.

Nu conțin ele oare elementele unei colaborări active?

Pentru mine a colabora înseamnă o mai bună înțelegere reciprocă, dezvoltarea și întărirea prieteniei, pentru pace. Pe aceste elemente trebuie să se bazeze măsurile concrete ce urmează a fi luate pentru fiecare caz în parte.

În ultimul timp, pacea a trecut printr-o perioadă de criză care ne-a pus pe gînduri. Revenim la războiul rece? Recentă agresiune împotriva Egiptului a trezit în lume nervozitate și nesiguranță. Peste admirabilul climat creat după conferința de la Geneva, primit cu atîta satisfacție și ușurare de opinia mondială, trece acum un val de frig.

Considerînd toate acestea, cred, deci, că sarcina cea mai importantă ce se trasează tineretului trebuie să fie însuflarea unei forțe noi eforturilor comune în favoarea păcii și a îmbunătățirii relațiilor de orice fel dintre popoare. În ceea ce mă privește, îmi dau foarte bine seama că viitorul depinde de război sau de pace.

sîntem blagosloviți și cu trei baze navale străine. Cine ar putea să afirme că țara noastră are nevoie de toate acestea?

Ceea ce avem nevoie cu adevărat este dezarmarea, evacuarea trupelor străine și a bazelor militare, reducerea cheltuielilor militare și întrebuițarea sumelor astfel eliberate la construcții pașnice. Și în acest caz îmi amintesc de exemplul prietenilor noștri canadieni care cer întrebuițarea acestor bani în sport. Sînt sigur că în fiecare țară există un program special susceptibil de a reuni numeroase organizații de tineret.

Am citit în „la Conquista“ („Bi-

Ce părere au cititorii voștri?

Vă întreb cine — dacă nu noi, tinerii — trebuie să discute aceste probleme? Nu răspundem noi de viitorul nostru?

Așadar?

Poate că am lungit prea mult această scrisoare. Dar aș fi fericit ca ea să fi putut contribui la dezbaterea asupra colaborării, mai necesară ca oricînd pentru noi tinerii, cu toate că ne preocupă și multe alte probleme, ca, de pildă, Ungaria.

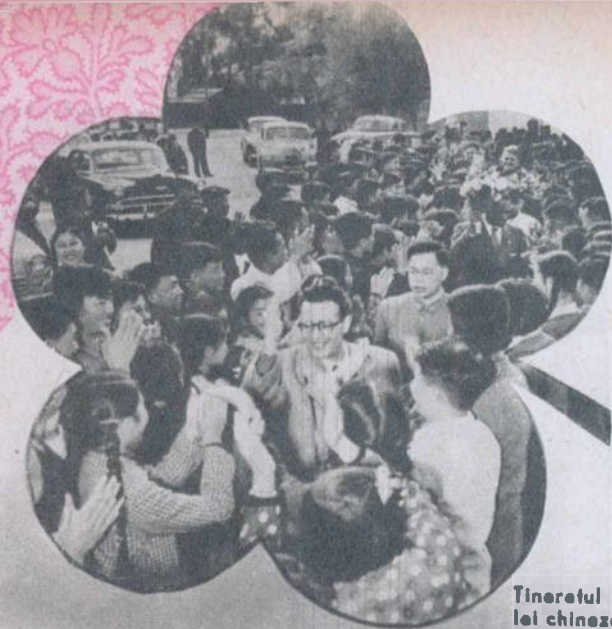
Cu salutări prietenești, al vostru

CESARE MARTINELLI
desenator tehnic
Roma-Italia

Sosirea la aeroportul din Pekin

Tineretul capitalei chineze întâmpină pe membrii delegației urîndu-le bun venit

Daspetii TINERETULUI CHINEZ

La invitația Federației Tineretului Democrat Chinez, o delegație internațională de tineri a făcut o vizită de o lună (octombrie — noiembrie 1956) în Republica Populară Chineză. Delegația cuprindea reprezentanți ai Federației Mondiale a Tineretului Democrat, ai Alianței Mondiale a Tineretului Creștin, ai Uniunii Internaționale a Studenților, ai Mișcării Internaționale a Studenților de pe lângă Națiunile Unite, precum și reprezentanți ai diferitelor organizații naționale ca Uniunea Generală a Studenților Musulmani din Algeria, ai Federației Tinerelor Gărzi Socialiste Belgiene, ai Tineretului Radical Chilean, ai Consiliului Suprem al Tineretului Egiptean, ai Frontului Tineretului Indonezian, ai Y.M.C.A. (Asociația Tineretului Creștin) din Japonia, ai Asociației pentru Națiunile Unite din Malaia, ai Tineretului Comunist și ai Tineretului Socialist Italian, ai Comitetului de Coordonare al Consiliilor Locale ale Tineretului Suedez, ai Uniunii Tineretului Republican Francez, ai Comitetului Organizațiilor Tineretului din U.R.S.S. și ai altor organizații și personalități ale lumii culturale și sportive.

În timpul vizitei la „Palatul de vară” din Pekin

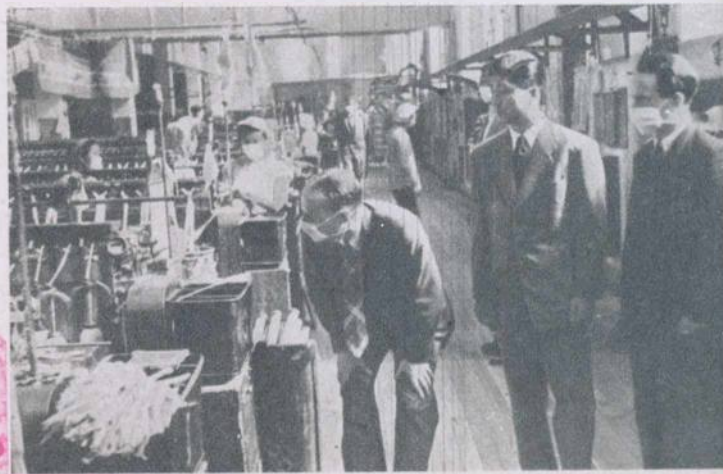

↑ În timpul vizitei la „Palatul de vară” din Pekin

↓ Vizită la o uzină de textile din Șanghai

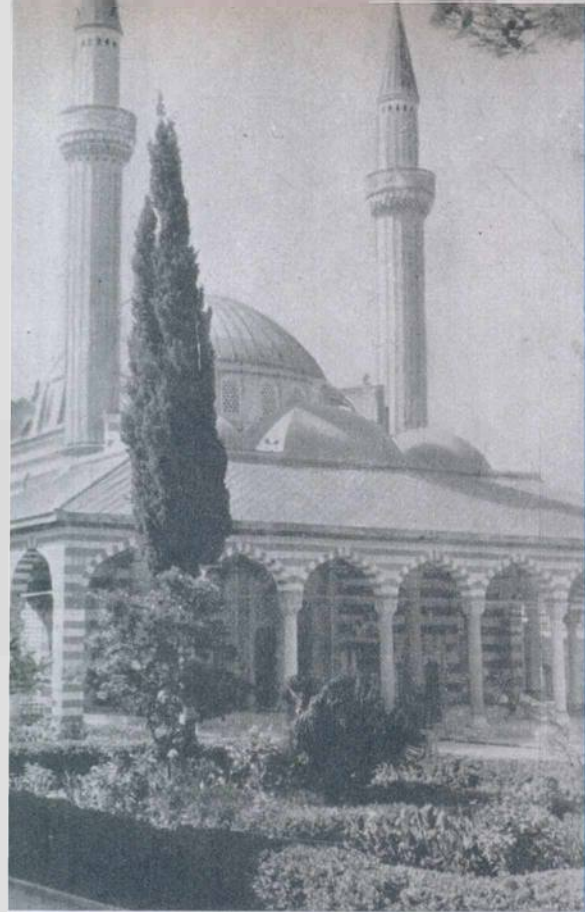

Printre școlarii din Pekin. În fotografia noastră îi puteți recunoaște pe: Bruno Bernini, președintele F.M.T.D.; D. Robinson și T. Littmark, respectiv vicepreședintele și secretarul general al Y. M. C. A. (Asociația Tineretului Creștin) și M. Boyardi (Italia).

SCRISOARE DIN SIRIA

Înțelesul adine al „ZILEI ARBORILOR”

Dragi prieteni,

Permiteți-mi să vă transmit cele mai călduroase urări de Anul Nou. Să sperăm că pacea va fi asigurată în 1957 în lumea întreagă. Vă scriu această scrisoare care îmi este dictată tocmai de urarea aceasta. Vă rog să o publicați dacă aveți posibilitatea, căci dorim ca tineretul din toate țările să știe că noi iubim pacea tot atât cât ne iubesc propriile noastre mame. Vrem, de asemenea, ca tinerii din toate țările să știe că ținem la libertatea noastră pe care am cucerit-o, după cum ținem să spunem tineretului lumii de ce aceste două lucruri ne sînt atât de dragi.

Acum, vara cu cerul său limpede și albastru ne-a părăsit și iarna a sosit. Nori cenușii și întunecoși se adună la orizont. Plouă. Faptul acesta ne bucură enorm de mult, căci pentru țara noastră apa reprezintă un elixir... Perioade întregi de timp țaranii noștri duc lipsa apei. Doar cei ce posedă destui bani pot să-și permită luxul să pompeze și vara apa din adîncul pămîntului. Orașul nostru, Damascul, care, după cum se spune, este cel mai vechi oraș din lume, se ascunde sub o perdea de apă, iar Barada, care de obicei este un pîrâu ce curge leneș la vale, s-a transformat într-un fluviu năvalnic, ce străbate Damascul în parte pe sub pămînt, scurgîndu-se undeva în pustiul întins din țara noastră.

Antilibanul nu a sfîșiat întotdeauna astfel orizontul cu stîncile sale despădurite și nici vîntul și apa nu au măturat pămîntul povîrnișului, făcînd ca rădăcinile tufișurilor și copacilor să nu-și găsească nicăieri un punct de sprijin.

Săracă și aspră e viața muntenilor și a beduinilor noștri în deșert. Altădată cedrii creșteau falnici și numeroși pe coastele Libanului și Antilibanului. Importanța strategică a Siriei (împreună cu Libanul) și marea ei bogăție forestieră au contribuit la faptul că patria mea a fost mereu obiectul agresiunilor continue ale unor vecini puternici. De la începuturile istoriei și pînă în timpurile cele mai recente — pînă în 1946 —, țara noastră a fost mereu asuprită. Romanii, perșii, turcii și francezii au făcut — fiecare pe rînd — ce au putut pentru ca strămoșii noștri și țara noastră să nu cunoască decît înrobirea și exploatarea.

Mîndru de fiecare casă nouă

Acum cunoaștem sensul cuvintelor autonomie, libertate și independență. Țara noastră este stăpînă pe soarta ei. Vrem să întărim și să dezvoltăm industria noastră care ne consolidează independența și ne asigură avîntul minunat, progresul de care vom beneficia mereu mai mult. S-a și făcut foarte mult pînă acum. Într-un cartier nou de tot s-au construit imobile noi într-un stil cît mai modern. Aici compatrioții mei pot locui omenește. Se fac, de asemenea, eforturi mari pentru a se lichida analfabetismul.

Sîntem mîndri de fiecare casă nouă pe care o construim noi singuri, mîndri de fiecare realizare obținută datorită străduințelor poporului nostru. În timpul Tîrgului de la Damasc ce a avut loc anul trecut,

un tînr s-a apropiat de mine. M-a întrebat de ce locuitorilor vechiului oraș Damasc nu le place deloc să se fotografieze cartierele vechi ale orașului. El îmi spuse: „Ce mă interesează acolo sînt vechile motive atît de frumoase. Ele încîntă ochiul oricărui fotograf”. L-am înțeles foarte bine, dar cu toate acestea i-am răspuns că pentru noi cartierele vechi ale orașului reprezintă înapoierea în care am trăit, amintirea înrobirii din anii trecuți. Noi construim acum și ne concentrăm asupra prezentului și a viitorului și el a înțeles-o prea bine.

Caracteristic, de asemenea, construirii noastre și voinței noastre de pace este faptul că sărbătorim în ultima joi a fiecărui an — cum a fost cazul și anul acesta — „Ziua arborilor”. La noi ziua aceasta a devenit o sărbătoare națională, cînd fiecare cetățean din țara noastră este fericit să planteze cîțiva arbori. Ziua aceasta s-a transformat într-o solemnitate, căci știm că pentru pacea noastră, plantatul copacilor este o chestiune de viață sau de moarte.

Fire de aur

Dar în lume există pe de altă parte anumite grupuri de oameni cărora nu le place ca la noi să meargă totul mai bine, ca cetățenii noștri să-și poată vedea nestingheriți și fără grijă de treabă; după înfrîngerea agresiunii din Egipt, ațîțătorii la dezordine încearcă să antreneze țara noastră într-o nouă aventură. Cum s-a descoperit acum, „Firele de aur” au mers din Irak, din vest și de asemenea și din Liban spre cartierul general al inamicilor poporului sirian. Acesta era într-un hotel care poartă același nume cu celebra moscheie Omagada, de la marginea Bazarului din Damasc. În plus s-a descoperit și un depozit de arme ce erau introduse clandestin. Ele trebuiau să servească la declanșarea unei răscoale pentru a crea anumitor state un nou pretext de a ne ocupa din nou țara și de a reîncepe înrobirea și exploatarea.

Dar atît poporul sirian cît și tineretul nostru sîntem hotărîți să facem totul pentru ca țara noastră să rămînă liberă, atît de dominația străină cît și de consecințele doctrinei Eisenhower. La noi nu este nici un „gol” de umplut. Și mai întîi de ce nu sîntem consultați pentru ca să se cunoască poziția guvernului nostru? Cît despre independența noastră, știm să ne-o păzim și singuri. Iată de ce sîntem ferm hotărîți să continuăm să muncim pentru pace. Numai pacea, ajutată de munca mîinilor noastre și de inteligența creierului nostru, poate să facă să țîșnească din adîncul misterios al pămîntului nostru apa salvatoare. Vrem să ne însușim marile idei ale omenirii, pacea, coexistența pașnică, relațiile amicale, comerciale, culturale și altele bazate pe respectul reciproc, ideile acestea care puțin cîte puțin ajung să se concretizeze. Mai ales prin munca noastră, realizată în cursul ultimilor ani, am putut dovedi că împreună cu țările prietene arabe am avut puterea să mergem spre un viitor fericit într-un Orient pe deplin conștient de el însuși.

*Cu salutări cordiale,
NAOUME BAIDA*

Luchian

S-a născut la 1 februarie 1868 în comuna Ștefănești din ținutul Botoșanilor. De când era copil se ocupa, spre disperarea alor săi, toată ziua-bună-ziua cu „smîngăleală”. Mai tîrziu, cînd îl găsim înscris la „Sfîntul Sava” făcea, după propriile-i mărturisiri, „desenul la toată clasa, pe treizeci de gologani; atîta era tariful”. Apoi, familia, neținînd seamă de dorințele, de înclinările micului Ștefan, care mai tîrziu avea să devină Luchian pur și simplu, îl înscrise cu de-a sila la școala militară. Aci însă, la examen, tînarul refuză să răspundă la orice întrebare, păstrîndu-și tot timpul, cu toate insistențele examinatorilor, mușenia voluntară și încăpățînată. Reușindu-i planul, se înscrie la școala de „Belle arte”, urmînd paralel și clasa de flaut a Conservatorului.

La școala de pictură, condusă de Theodor Aman, Luchian este sfătuit să nu se apropie prea mult de pictura lui Grigorescu, socotit de către profesori, cu dispreț, un amator. Admirația lui Luchian pentru Grigorescu nu poate fi însă înfrîntă de asemenea opreliști, și pictorul avea să declare mai tîrziu: „tot ce știu am învățat de la Grigorescu”. Mărturisirea aceasta este oarecum metaforică, căci Luchian poate fi întîlnit mai tîrziu la Academia din Munchen unde face copii pentru studiu după Rembrandt și Corregio, iar apoi, în primăvara lui 1891, se pripășește la Paris. Aci studiază, frecventează cercurile artistice franceze, își stabilește domiciliul artistic la Louvre, îl soarbe pe Delacroix, pe Courbet... Și, în sfîrșit, se întoarce în țară unde își continuă o viață agitată, chinuită, plină de neprevăzut.

Artistul, care în urma a două moșteniri ar fi trebuit să fie bogat, avînd asigurat un trai fără griji, ajunge de o sărăcie lucie, amară. Una din moșteniri o împrumută cu o încredere oarbă și absurdă, care îl caracteriza, la solicitarea unui om aproape necunoscut și o pierde, bineînțeles. Urmează cîteva expoziții cu vînzări ieftine, chinurile mizeriei. Luchian devine zugrav de biserică. Și autoportretul, intitulat „Un zugrav” ne aduce în fața ochilor tristețea nesfîrșită a acestui artist, care, ros de mizerie, de lipsuri, își pune sufletul în fiecare pînză ce-i ieșea de sub mină. „Dacă ai suflet trebuie să-l arăți: în artă pe vorbă nu te crede nimeni”.

Niciodată Luchian nu picta după pura fantezie, ci numai lucruri văzute. „Inspirația mea o văd toți”, spunea el. Lucrurile acestea văzute de toți erau însă întotdeauna strecurate prin sensibilitatea pictorului, căpătau altă viață, căci artistul le dădea suflet din sufletul său și astfel deveneau purtătoare ale ideilor și sentimentelor lui. Acel „Moș Nicolae”, văzut poate de

atîția alți oameni, exprimă în pînza lui Luchian toată durerea înăbușită a poporului oprimat, față de care pictorul avea o dragoste adîncă, exprimată într-o serie de opere create în preajma lui 1907, și avea mai cu seamă o aprehensiune prin simpatie, prin suprapunere de sentimente. Tabloul său „La împărțitul porumbului” exprimă cu putere și protestul social al lui Luchian, umanist plin de căldură și solidaritate pentru tot ce însemna durere și suferință umană, plin de dragoste pentru tot ceea ce este frumos în sufletul omenesc.

Iubitor înflăcărat al naturii, Luchian a adus-o de-a lungul întregii sale creații în operele sale. „Natura nu trebuie să o imiți, spunea el, nici să o copiezi; trebuie să lucrezi în felul ei”. Peisajele lui Luchian sînt

Sus: „Un zugrav”
Jos: „Crizanteme”

unice în felul lor, căci ele sînt rodul unei creații în care fiecare floare, fiecare fir de iarbă vorbește, cîntă sentimentul pictorului. Și cîtă dragoste a avut Luchian pentru frumusețile naturii o dovedește faptul că o dată cu boala sa îngrozitoare, ținut la pat, artistul continuă să picteze flori, singurele solii ale naturii care puteau pătrunde pînă în camera sa de suferință pe care în ultimii ani de viață nu o mai putea părăsi. „Crizantemele“, „Tufănelele“, „Trandafirii“ săi sînt de o rară frumusețe și exprimă admirația nespusă a lui Luchian, îndrăgostit de minunile naturii.

Odaia aceea în care se găsea închis, închisoarea aceea în care îl azvîrlise boala nemiloasă, este locul în care se consuma imensa sa tragedie. Un an după expoziția pe care o organizase în rotonda Ateneului și al cărei unic cumpărător fusese Grigorescu, Luchian îi scria: „Pe aici e frig îndrăcit și de la 8 septembrie fac focul ca în toiul iernii. De cînd am plecat nu am mai dus o linie. Am fost bolnav mai toată vara și mai ales în iunie și iulie. Casa în care stau e mică, friguroasă și cu o lumină imposibilă, așa că în timpul iernii nu pot să fac nimic. Păcat de culorile ce mi le-ai comandat că o să se usuze în tuburi. În situația mea e înzecit de greu de făcut ceva. Cînd

cauți lipsește ceva și eu stau pironit pe scaun și nimeni împrejur ca să te îndatoreze.“

Singur, necunoscut de nimeni de cît în ultimii ani de viață, Luchian a stat ani și ani în cel mai groaznic iad ce-i poate fi hărăzit unui pictor: paralizia.

În această casă friguroasă, întunecoasă, ale cărei uși erau deschise oricui, apărură într-o seară un om într-o pelerină care, tăcut, fără a scoate o vorbă, scoase de sub pelerina sa o vioară și-i cîntă lui Luchian vreo două ceasuri atît de frumos încît lacrimile inundară ochii pictorului. Apoi își luă vioara și, neputînd strînge mîna lui Luchian încremenită din pricina bolii, îi spuse: „Te rog să mă ierți, sînt George Enescu“. Cel mai mare muzician al țării își prezenta astfel omagiile umane și artistice pictorului bolnav. Paralizat, Luchian nu mai putea lua penelul în mînă, nu se mai putea mișca

Sus: „La împărțitul porumbului“
Jos: „Moș Nicolae“

din loc. Și în ultimile zile ale vieții a avut de suportat mojiția inumană a unui oarecare Victor Filotti, om de afaceri, bogat foarte, care i-a adus artistului pe procuror acasă cerîndu-i arestarea pentru „escrocherie artistică“. A fost ultima batjocură pe care societatea contemporană, meschină și nerecunoscătoare, i-o pregătise lui Luchian. În 1916 pictorul, care avea mai tîrziu să cucerească inimile noastre, muri sărac, chinuit de boală și știut doar de cîtiva admiratori.

ION BARNA

IE

venimentele recente nu au putut micșora importanța uneia din cele mai arzătoare probleme din Europa: aceea a Germaniei. Emoția pricinuită de reînarmarea Germaniei occidentale câștigă pături din ce în ce mai largi. Emoția aceasta este sporită încă și mai mult de hotărârile N.A.T.O., ce au drept scop accelerarea înarmărilor și înzestrarea cu arme atomice a forțelor atlantice, printre care se numără și armata vest-germană, însuflețită de spiritul revanșard pe care-l subliniază corespondentul nostru.

Se înțelege deci reacțiunea legitimă a tineretului german împotriva înrolării sale. Mai mult ca oricând și în ciuda tuturor divergențelor, tineretul european și mai ales cel din țările vecine cu Germania înțelege ce ar pierde dacă s-ar reveni la politica cursei înarmărilor în vederea unui nou război. De aceea, mai mult ca oricând, el se silește să coopereze pentru înăptuirea dezarmării, care implică scăderea rapidă și importantă a forțelor armate, controlul acestor măsuri pe pământ și în aer și retragerea generală a trupelor străine din diferitele țări.

Un mod de manifestare puțin obișnuit, dar atât de sugestiv: membrii „Asociației internaționale a celor ce obiectează prin conștiință” și ai „Comitetului de acțiune al tineretului din Frankfurt” și-au exprimat voința în cursul defilării cu mașinile prin oraș cu lozinci: „Nu învăța să omori și să distrugi! Construcțiile!”

„Conștiința
noastră
nu
rămâne
mută!”

de PAUL FRIEDERICH
(Republica Federală Germană)

Duisburg, sfârșit de octombrie

În ciuda vremii îngrozitoare, membri ai „Tineretului sindical”, ai „Șoimilor”, ai „Tineretului socialist” și ai „Grupului Refractorilor” străbat orașul într-un lung cortegiu tăcut. Ei poartă lozinci care glăsuiesc: „Sîntem împotriva militarismului”, „Conștiința noastră nu este mută”, „Bunicul a purtat uniforma Kaiserului, tata pe cea a fîhrerului, eu sînt pentru costumul civil”. Încarnînd simbolic militarismul german, un schelet echipat cu un coif de oțel, cu tobă și cu crucea de război merge în urma pancartei. Cortegiul este închis de un car mare purtînd o pancartă: „Dr. Adenauer spunea la 20 aprilie 1950: noi nu dorim constituirea forțelor armate. Ne-am săturat de război!”

Dortmund, noiembrie 1956

Orele 8 dimineața. La noul „birou de recrutare” funcționarii se pregătesc de lucru. Astăzi primii tineri ai contingentului 1937 vor trebui să fie înregistrați pentru serviciul militar. Orele 8, orele 9, apoi orele 10! Pînă acum nu s-a prezentat nimeni! La orele 10 și 10 minute sosește timid primul. El intră. „Ce poți face, îmi spune, dacă nu te duci, ești pedepsit pînă la urmă...” Nici el nu vrea să devină soldat, îl împinge

doar frica de pedeapsă. La amiază mai sosesc alți 8, iar la orele 16 încă 5 tineri. Pînă seara s-au prezentat în total 21 din cei 106 ce ar fi trebuit să se prezinte conform planurilor biroului de recrutare.

München, începutul lui decembrie

De mai bine de trei săptămîni, poliția din Dachau, de lîngă München, caută în zadar trei tineri ce au refuzat să se prezinte, în ciuda convocărilor și amenințării cu o amendă de 1.000 de mărci. De îndată ce poliția vine la domiciliul celor pe care îi caută, nu găsește pe nimeni! Și la fel se întâmplă și la locul de muncă. Cînd poliția își oprește însă cercetările, tinerii reapar imediat la suprafață.

„Nici măcar jumătate...”

Numai trei știri, dar ele sînt mai grăitoare decît o sută. Pretutindeni, în Republica Federală Germană, tinerii au refuzat în masă să se prezinte pentru serviciul militar. Recrutarea tinerilor a început în octombrie. După planurile guvernului trebuia să se încheie cu patru săptămîni mai tîrziu. Dar la sfîrșitul lui decembrie ministrul federal de Interne, Schroeder, a trebuit să confirme că nici „jumătate din tinerii convocați nu s-au prezentat în fața autorităților competente.”

Autoritățile în chestiune încearcă tot ce pot pentru a schimba această situație, impunînd, de pildă, amenzi, lansînd mandate de aducere, atacînd și defăimînd din ce în ce mai mult pe refractari; dar nici una din aceste măsuri nu a putut și nu poate să învingă rezistența crescîndă împotriva serviciului militar obligatoriu din rîndurile tineretului Germaniei occidentale. Căci tinerii aceștia au motive serioase să se opună, motive ce le alarmează conștiința.

Am stat de vorbă cu tînrul miner Hans D. din Dinslaken: „Nu vreau să-mi fac serviciul militar într-o armată în care comandă de curînd foști membri ai S.S. O astfel de armată este potrivnică intereselor țării mele și amenință pacea”. Fritz B., în vîrstă de 20 de ani din Hamburg, îmi spune: „Politica aceasta militaristă nu face decît să adîncească sciziunea din țara noastră și să aducă un război fratricid. Sînt împotriva reînarmării și a serviciului militar obligatoriu, căci nu vreau să mă trezesc țintind cu pușca în unchiul meu ce trăiește în Leipzig.” Mecanicul Horst F., din Bonn spune și el: „Nici vorbă să mă fac soldat. Ca muncitor știu că o armată care se bazează pe oameni ca Krupp sau Thyssen nu poate fi îndreptată decît împotriva noastră, a muncitorilor, și împotriva celorlalte popoare”.

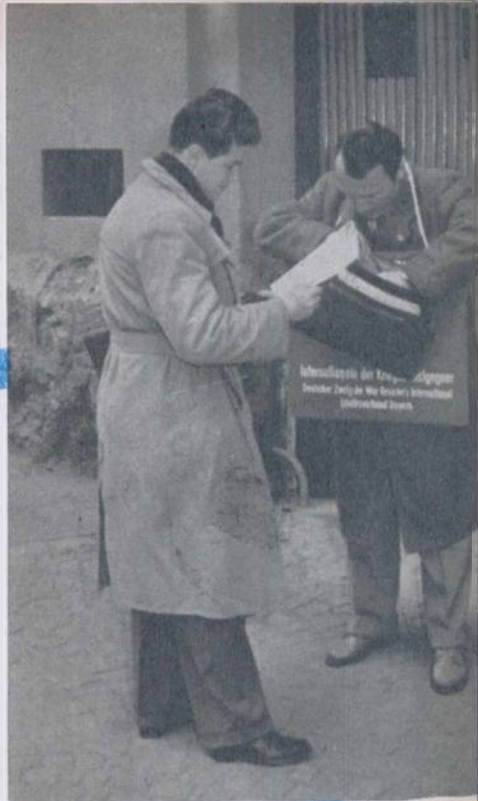
Singura posibilitate: coexistența pașnică.

Părerile acestea sînt împărtășite și sprijinite de mulți oameni din Republica Federală Germană. Nu rareori se întâmplă să auzi în tramvai sau prin întreprinderi despre evenimintele din Egipt și din Ungaria:

„Noroc că nu avem încă o armată pregătită. Cu alăturarea necondiționată a cancelarului federal la Pactul Atlanticului de Nord, am fi putut fi antrenați ușor într-un nou război”.

„Nu vrem uniforme, ci mai curînd reforme sociale”. Iată părerea a numeroși tineri din Solingen

Un tînr ce se opune serviciului militar a distribuit în fața Biroului de recrutare din München (situat în localul Prefecturii) material de propagandă. Rezultatul: din 706 tineri din contingentul 37, ce ar fi trebuit să se prezinte în termen de 2 zile la Comisia de revizie, doar 138 au răspuns convocării

La acestea se adaugă faptul că o asemenea armată, pregătită în vederea declanșării unui al treilea război mondial, se află sub conducerea foștilor comandanți S. S. De curînd periodicul Tineretului socialist „Junge Gemeinschaft” („Tînră comunitate”) a atras atenția asupra acestor primejdii într-un articol intitulat: „Nu trebuie date arme asasinilor”.

Cităm:

„Astăzi în Statul-Major s-au reprimat criminali, ofițeri și soldați S.S., ale căror mîini sînt roșii de sîngele a milioane de oameni... Cum este oare posibil ca comentatorul legislației de la Nürnberg — legislație în legătură cu evreii (Hans Globke — n.r.) — să fie astăzi din nou cel de-al doilea om în stat. Cum se poate ca refugiați, șomeri și pensionari să trăiască cu un biet minim pentru existență, în timp ce Raeder (fost mare amiral fascist și principal criminal de război — n.r.), Lantz (fost procuror general — n.r.), Doenitz, (fost mare amiral fascist și succesorul lui Hitler — n.r.) și alții... să primească pensii, tocmai de la statul acesta?”

Cine poate să-și asume răspunderea faptului că la zece ani după marea catastrofă, S. S., principalul campion al sistemului fascist, a devenit cel al neofascismului în armata Republicii Federale Germane?”

Iată de ce nenumărați tineri germani împărtășesc părerea deputatului social-democrat al Bundestagului, Behrisch, că armata Germaniei occidentale constituie o „primejdie internațională”. Numărul celor ce se află într-o asemenea situație și care socotesc ca o datorie de conștiință să refuze serviciul militar crește fără încetare. Mulți sînt cei ce caută o bază comună de acțiune, după cum s-a exprimat tînrul muncitor metalurgist Horst W. din München: „Trebuie să ducem tratative și să căutăm să ne înțelegem, acum mai mult decît oricînd. Coexistența pașnică este singura posibilitate în afara celui de-al treilea război mondial”.

Și pentru aceasta luptă forțele democratice și pașnice ale Republicii Federale Germane.

De departe la intrarea în portul Düsseldorf se poate vedea foarte clar lozincă următoare: Spunem NU Barras-ului — adică Wehrmacht-ului!”

CE DOREȘTE UNIUNEA TINERETULUI MUNCITOR REVOLUȚIONAR MAGHIAR

Uniunea Tineretului Muncitor Revoluționar Maghiar a elaborat un proiect de program pe care l-a trimis în uzine, sub formă de scrisoare, supus discuției generale de către Comitetul național provizoriu de conducere.

În acest proiect citim:

„Acei ce au elaborat programul condamnă în mod categoric greșelile trecutului care au adus prejudicii și tinerilor muncitori. Uniunea consideră că misiunea ei primordială este să reprezinte în mod ferm interesele, revendicările legitime ale tinerilor muncitori și să lupte pentru îmbunătățirea condițiilor lor de trai”.

Proiectul afirmă fără nici un fel de echivoc că numai pe calea socialismului va putea să se înfrumusețeze din ce în ce mai mult viața tinerilor muncitori. El afirmă: „noi nu renunțăm la puterea clasei muncitoare! Dimpotrivă, luptăm pentru ca statul nostru să reprezinte cu adevărat puterea muncitorilor și a țăranilor, putere prin care

poporul muncitor, care creează bunurile, va fi acela ce va putea beneficia de cuceririle mărețe ale secolului XX.

Alegem deci calea socialismului, ale cărei cuceriri sîntem gata să le apărăm, chiar cu prețul vieții noastre dacă va fi nevoie”.

Vorbind de „patriotism, proiectul subliniază: „Tinerii muncitori respectă tradițiile poporului maghiar. Ei sînt gata să facă sacrificii pentru libertatea și independența patriei, dar ei nu sînt alături de demagogii care prin lozinci naționaliste provoacă agitație împotriva puterii populare. Ceea ce face parte integrantă din patriotismul nostru, ceea ce este sudată de el în mod definitiv, este lupta eroică a clasei muncitoare și a tineretului muncitor împotriva asupritorilor, exploataților și fasciștilor din lumea întreagă.

Ca organizație reprezentativă a tineretului muncitor, Uniunea noastră va lupta pentru democratizarea vieții economice, politice și sociale a țării. În același timp afirmăm în mod clar: revendicările legitime ale adevăratelor interese ale tineretului muncitor trebuie despărțite de scopurile și de lozincile contrarevoluționarilor.

În pragul unei ierni grele, apelurile repetate la grevă, provocările înarmate, acțiunile teroriste, acțiunile împotriva unităților forței publice nu servesc desigur interesele poporului muncitor, ale tineretului muncitor.

Țara noastră natală este locul unde dorim să trăim fericiți, unde vrem să muncim! Noi nu vom lăsa să fie distruse valorile noastre naționale, să slăbească forța patriei noastre. Vrem ca Budapesta să fie din nou admirată, pentru frumusețea sa, de mulțimea de vizitatori străini, vrem ca industria maghiară să fie din nou demnă de vechiul ei reamne. Dorim o viață pașnică, liniște și ordine! Vrem o putere muncitorească care să asculte și să satisfacă revendicările noastre juste, ale cărei cuvinte să fie totdeauna în conformitate cu actele sale și care să garanteze puterea noastră împotriva tuturor tentativelor inamice.

Iată de ce Uniunea Tineretului Muncitor Revoluționar Maghiar contribuie la restabilirea ordinii, a liniștii și a legalității”.

Proiectul rezumă în 9 puncte obiectivele cele mai importante ale Uniunii Tineretului Muncitor Revoluționar Maghiar. Printre acestea figurează soluționarea problemei tinerilor ce doresc să se căsătorească, cea a formării profesionale a ucenicilor, a îmbunătățirii condițiilor muncitorilor calificați începători, a problemei căminelor pentru muncitori și a călătoriilor de studii în străinătate.

În scopul de a da o satisfacție cât mai variată nevoilor culturale ale tineretului muncitor, în program mai figurează înființarea coralelor, ansamblurilor teatrale, ansamblurilor de dansuri, procurarea biletelor cu preț redus pentru tineret la teatru și cinema, crearea unor posibilități multilaterale de practicare a sportului și larga dezvoltare a mișcării prietenilor naturii.

Bineînțeles, toate acestea nu constituie decât câteva fragmente din conținutul bogat al programului. Totuși proiectul acesta de program nu va fi cu adevărat complet și bogat decât dacă tineretul va lua cunoștință de el și-l va îmbogăți cu numeroase alte idei.

★
F.M.T.D. a inițiat o campanie de solidaritate a tineretului maghiar oferind un prim ajutor în valoare de 10.000 dolari. De curând ea a trimis tineretului maghiar 650 pachete. În fotografia noastră: Reprezentanții F.M.T.D. înmînînd tinerilor de la uzinele Lang din Budapesta pachete oferite de tineretul din diferite țări.

Tineretul maghiar muncește cu curaj la vindecarea rănilor pricinuite de recentele evenimente dureroase din țara sa. El muncește cu râvnă și înverșunare căci, în țara noastră, spune el, vrem să trăim fericiți, să muncim!

Sîntem fericiți de a putea publica astăzi prima analiză a proiectului de program pe care Uniunea Tineretului Muncitor Revoluționar Maghiar l-a supus la începutul anului tinerilor oameni ai muncii pentru a fi discutat. El ne lămurește asupra voinței și dorințelor lor și ne arată spiritul în care tineretul înțelege să-și îndeplinească sarcinile viitoare. Aceasta va trezi, desigur, interesul tinerilor din lumea întreagă.

(Din motive tehnice, revista noastră este pregătită cu mult timp înainte de apariție. Cititorii noștri vor înțelege deci imposibilitatea în care ne găsim de a fi publicat mai devreme aceste documente de actualitate).

După aprecierile făcute de Secretariatul F.M.T.D. asupra evenimentelor din Ungaria, publicăm astăzi acest program și în curînd vom deschide coloanele revistei noastre informațiilor și reportajelor despre mișcarea tineretului maghiar, despre inițiativele izvorîte din sînul ei pentru înființarea organizațiilor sale, scopurile, perspectivele și activitățile acestei mișcări.

Exprimăm încă o dată aci cît de adînci și de indistructibile sînt simțămintele de prietenie și de solidaritate omenească ce leagă tineretul din lumea întreagă de tineretul maghiar și cît de mult poate conta tineretul maghiar pe el în activitatea sa.

F.M.T.D., la rîndul ei, este gata să discute cu toate organizațiile în vederea unui efort comun care să înlesnească ajutorul cel mai eficient. Aceasta este o operă de umanitate, de solidaritate internațională.

VOCEA UNUI FOST MINISTRU AL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Cu prilejul unei recente declarații făcute presei, fostul ministru al Învățămîntului din guvernul actual, dr. Augusto Migares, astăzi directorul Școlii de educație de pe lângă facultatea de umanitate și educație a Universității centrale, s-a opus în mod categoric ca studenții să mai fie obligați să plătească sume atât de ridicate pentru a putea urma la universitate.

Viața foarte scumpă din Venezuela nu permite prea multor studenți din provincie să vină să studieze în capitală; nenumărați studenți fac sacrificii financiare mari pentru a plăti cheltuielile generale de studii (cărți, caiete, transport etc.). Dar ce fac studenții? Foarte simplu: unii își încep studiile, dar le părăsesc mai târziu; alții se încarcă cu datorii, dar fără a putea măcar absolvi, iar marea majoritate nu poate studia. În sistemul de învățămînt din Venezuela studenții săraci sînt ținuți de o parte. La Caracas poți auzi adesea studenții spunînd că Universitatea „se aristocratizează”... Singura explicație posibilă a acestei măsuri este caracterul antistudentesc al politicii practicate de actualul guvern, ale cărui fapte arată din ce în ce mai limpede interesul ce-l are de a împiedica dezvoltarea culturală a țării.

TOTUL PENTRU STUDII MILITARE, NIMIC PENTRU CELE UNIVERSITARE

În legătură cu tineretul și cu sistemul educativ, trăsătura esențială a politicii statului venezuelian este reducerea în fiecare an a bugetului învățămîntului și sporirea cheltuielilor militare. Aceasta este o problemă adînc resimțită de toți studenții.

În cursul convorbirilor mele cu studenții, unul dintre ei mi-a confirmat importanța pe care o acordă acestei probleme prin cuvintele următoare: „În timp ce pentru studenții din școlile militare se găsesc locuințe, hrană și distracții (aceasta în afara soldei lor), numărul locurilor în căminele studențești este de abia 180 pentru Universitatea centrală, de 60 la Macaray și de 120 la Caracas (80 pentru băieți și 40 pentru fete). La Caracas căminele nu au decît dormitoare, căci nu se servește masa și totuși studenții trebuie să plătească 100 bolivari, adică 30 dolari, pentru jumătatea unei camere destul de mici.”

Cineva a adăugat: „Nu-i de mirare că nu sînt studenți acolo!”.

CEALALTĂ FAȚĂ A MEDALIEI

Totuși, acesta nu este decît un aspect al problemei. Celălalt este acțiunea hotărîită și optimistă a tineretului studentesc venezuelian împotriva acestor măsuri, pentru condiții mai bune de viață, de studii și de distracții în timpul liber, în sfîrșit, pentru un viitor stabil pe care să și-l poată făuri.

Care sînt revendicările tineretului universitar venezuelian? Iată principalele:

- Suprimarea plății taxelor de înscriere și a cheltuielilor de studii,
- Autonomia universitară. Democratizarea legii universităților și în general a învățămîntului universitar. Un sistem de examene mai bun.
- Ridicarea nivelului științific al universității. Concedierea profesorilor inapți și necinstiți.
- Obținerea de terenuri și de echipament sportiv.
- Dezvoltarea activităților culturale. Sporirea numărului de burse și de cămine.
- Participarea studenților la organizații universitare.
- Eliberarea studenților întemnițați. Întoarcerea studenților și profesorilor exilați.

„NU UITAȚI SĂ ADĂUGAȚI ACESTE CUVINTE”...

Studenții se grupează și se organizează pe baza acestor revendicări. Am avut prilejul să citească diferite manifeste și broșuri tipărite de Frontul Studentesc al Rezistenței (F.E.R.), o organizație largă și unitară ce grupează tineri de diferite tendințe: catolici, liberali, studenți, fără nici o apartenență politică, din partidul de acțiune democrată, comuniști etc. Mi s-a explicat că manifestațiile de solidaritate au avut loc sub conducerea F.E.R., participînd la ele și elevii liceului „Fermin Toro”; la fel și greva simbolică de 24 de ore, la 21 februarie anul trecut, de la Universitatea centrală și de la Universitatea „Santa Maria”.

Făcîndu-le cunoscută intenția mea de a scrie aceste rânduri, studenții m-au rugat să nu uit să adaug cuvintele: „F.E.R. este primul pas hotărît, de la redeschiderea universității, pentru restabilirea mișcării universitare într-o atmosferă de unitate. Apariția sa a fost întîmpinată cu simpatie de marea masă a studenților a căror atitudine este ferm democrată și patriotică”.

„Urmîndu-și mai departe lupta, F.E.R. face apel la studenții din toate țările să-și exprime solidaritatea cu studenții venezuelieni în acțiunea lor pentru renașterea universității venezueliene”.

Iată deci că am îndeplinit cele ce mi s-au cerut.

(Continuare din pagina 13)

Imaginea aceasta a mai fost completată și de impresiile pe care le-am cules în cursul călătoriei noastre.

Pentru prima dată în optzeci de ani, țara aceasta este eliberată de colonialismul francez, are drepturi civile și nu mai suferă de nici o dependență politică. După armistițiul de la Geneva, țara trăiește în pace pentru prima dată după 15 ani de război, iar locuitorii ei nu mai trebuie să muncească în bubuitul tunurilor, sub bombe și napalm. Pentru prima dată, pădurile și lacurile Vietnamului aparțin națiunii, oamenilor simpli. Și tot Vietnamul de nord muncește astăzi la sporirea bogățiilor noi ale țării, cucerite prin curaj și sînge, zel și energie.

La Nam Ding am stat de vorbă cu muncitoarea textilistă Vu Ti Huan, o fată de 24 de ani, cu părul lung și negru, strîns cu o agrafă de argint. În timpul insurecției armate împotriva stăpînitorilor colonialiști, ea a muncit la construirea șoselei de la Dien Bien Fu, apoi la aceea a unei linii de cale ferată, iar mai târziu la biroul administrației căilor ferate. Acum cîteva săptămîni a intrat la fabrica de textile din Nam Ding. „Am învățat — ne spune ea. Iar după o săptămîină cunoșteam modul de funcționare. Direcția mi-a încredințat un război cuplat cu un altul la care lucra un muncitor experimentat, mai în vîrstă. După 15 zile supravegheam singură cele două mașini. Apoi am urmat cursuri predate de specialiști chinezi”. Astăzi această tînără este una din cele mai bune muncitoare ale întreprinderii și lucrează la patru războaie. Drumul parcurs de ea este și va fi calea întregului tîneret democrat din Vietnam.

În Vietnamul liber, tinerii muncitori din bazinul carbonifer Hong Cai, care în mine deschise extrag cărbune de 8.000 de calorii, nu mai cîștigă 4, ci 5 kg de orez pe zi. Pentru prima dată în viață, ei au o pauză pentru mîncare în timpul muncii, locuiesc în case de piatră și sînt duși cu mașina la locul de muncă. Muncitorii agricoli, țărani săraci și mijlocași ai Vietnamului, care altădată posedau în medie 119, 435 sau 1.151 m² de pămînt, au astăzi în Vietnamul de nord în medie 1.528, 1.431 și 1.665 m². Ei nu mai trebuie să predea bogătașilor din sat o cotă de 70 pînă la 80% din recolta lor.

Dorința de a ști...

Este cu adevărat impresionant să vezi ce a creat poporul vietnamez în cursul celor doi ani de pace și încă din timpul războiului împotriva colonialiștilor. Moștenirea colonialismului în această țară a fost numărul de 95% de analfabeți. Vietnamul colonial avea 83 de închisori mari și 7 lagăre de concentrare, dar numai 10 școli elementare, 4 medii și o jumătate de universitate. Numai în timpul războiului, guvernul democrat a și creat peste 300 de școli medii. Astăzi aproape 2.500.000 de persoane știu carte, iar în locul celor 700 de studenți ce se găseau odinioară în toată Indochina, sînt acum 3.900 de studenți numai în Vietnamul de nord. Am simțit de nenumărate ori setea adevărată a acestui popor de a ști și de a cunoaște. „Dacă tu știi două cuvinte, spune unul mai departe”. O tînără institutoare ne-a povestit că astăzi tot poporul învață după această lozincă.

În ciuda marilor dificultăți, se tinde la lichidarea definitivă a analfabetismului în trei ani, adică pînă în 1959. Este de la sine înțeles că mai lipsesc multe lucruri în această țară, și nimeni din cei cu care am stat de vorbă nu este încă pe deplin satisfăcut de realizările de pînă acum. Dar care este țara sau statul ce ar putea urma calea cea dreaptă fără greșeli sau greutăți, după ani lungi de dominație colonialistă, după 15 ani de război, cu moștenirea unei țări sărace, slab dezvoltată din punct de vedere economic și tehnic, cu 95% din populație fără știință de carte, cu oameni lipsiți de experiență practică în conducerea statului și în economie?

Vietnamul mi-a demonstrat că doar un popor liber și independent poate să-și desfășoare forțele și toate talentele, poate să-și dezvolte și să-și mărească știința și cunoștințele.

Aș vrea să revăd Vietnamul peste zece ani, să mai străbat încă o dată prin Hanoi, Hai Hong și Nam Ding și să mai vizitez din nou Saigonul, Hue și Turana. Sînt convins că Vietnamul acela va fi încă mai frumos decît acesta, atît de splendid, pe care l-am vizitat.

Indragostiti GHETEI

Îmi place gheața atît vara cît și iarna. Ce plăcut este să stai la umbră, singur, adică, bineînțeles, singur în doi, pe terasa acoperită a unui mic restaurant sau în grădina pe jumătate întunecată a unei cofetării și să te răcorești mîncînd o porție de înghețată (dacă se poate și cu fructe și cu frișcă)...

Iar iarna, bineînțeles, trebuie să fie și mai multă gheață. Un teren acoperit de gheață. Pe suprafața lui mare, argintie, este o plăcere neîntrecută să gonești după „ea” ca vîntul, pe patine strălucitoare, sau să te distrezi patinînd în doi, căci este într-adevăr încîntătoare cu fustulița ei ce flutură în vînt și de cîte ori o ridici (căci uneori cade foarte ciudat) simt în jurul meu un val de căldură în ciuda ... gheții abundente...

Între noi sîie vorba. nu este aceeași cu care savuram înghețata astă-vară, căci n-am rămas credincios decît gheții (dar asta nu trebuie să știe ea).

Iar voi care cunoașteți bine înghețata, dar nu și gheața iernii, puteți oare înțelege marea mea dragoste?

GÉRARD

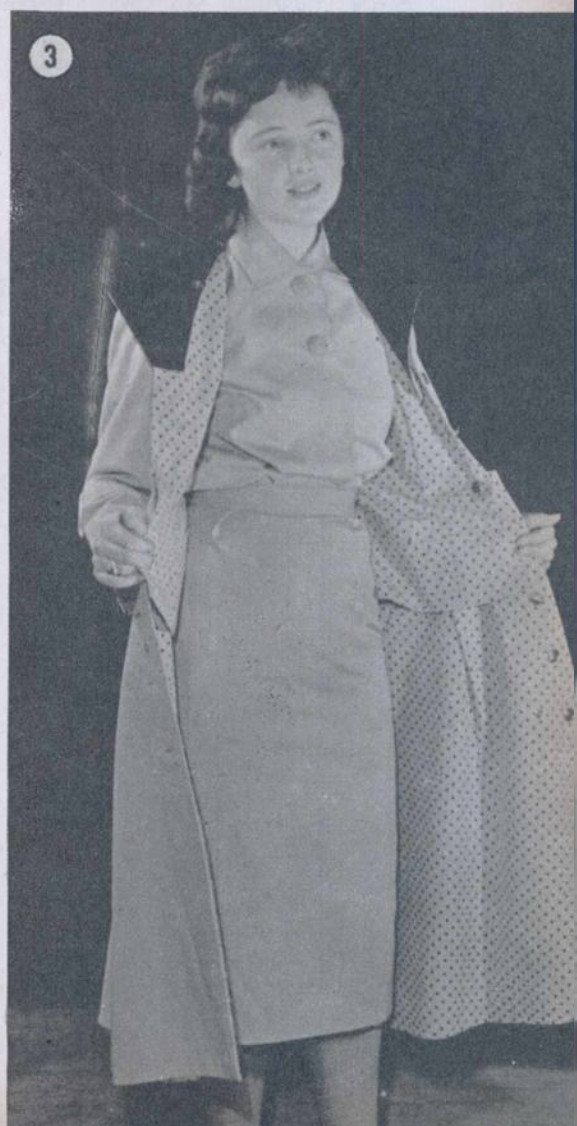
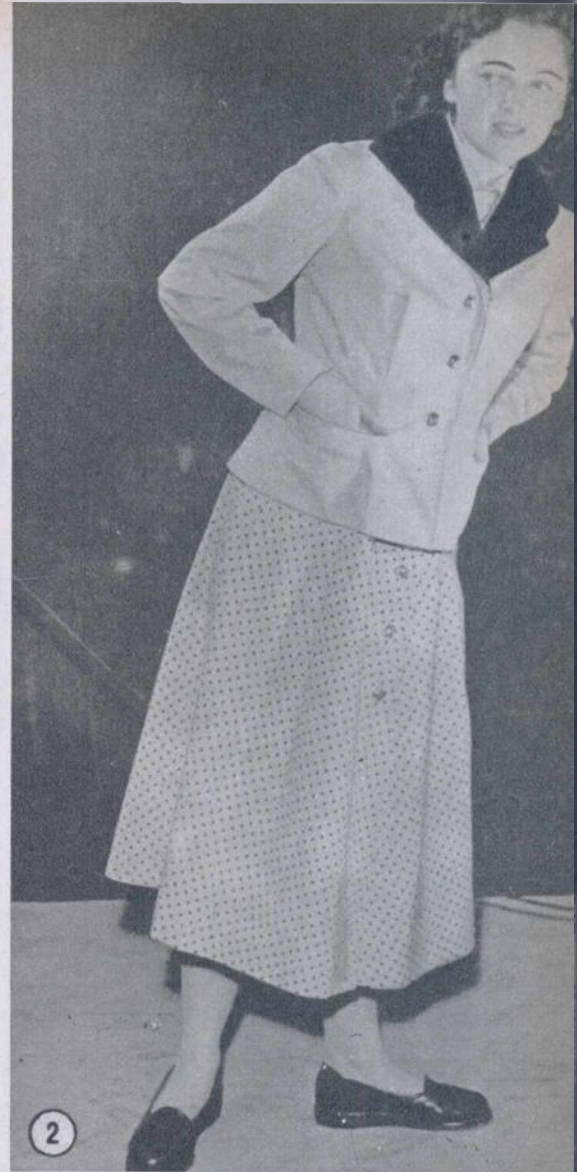
Și tot din câteva mișcări doar: alt fel de a o încheia sau de a o întoarce și fusta se poate purta cu jacheta imprimată, cu gulerul deschis sau închis, sau cu haina sau taiorul, cu sau fără manșete, după gust, pentru orice vreme și pentru orice ocazie.

Nu-i așa că acest costum „reversibil” răspunde dorințelor oricărei fete tinere de a fi bine îmbrăcată, modern, practic, și cu gust, fără a cheltui totuși prea mult?

Sînt sigură că toate fetele tinere visează astfel de rochii și aș fi curioasă — și nu numai eu — să tac cunoștință cu creații asemănătoare din celelalte țări.

Cu salutări prietenești.

INGRID JAGER (R.D.G.)

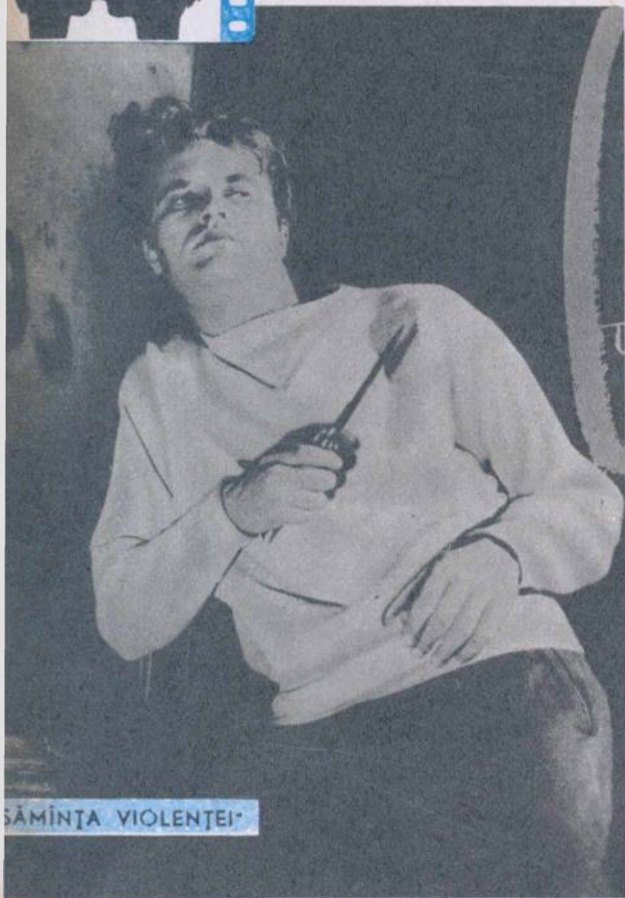

Draga Françoise

Jnchîpuiește-ți că mi s-a îndeplinit dorința mea cea mai arzătoare. Moș Gerilă mi-a adus o rochie „reversibilă” extraordinară. Este de altfel opera tinărului creator de mode Toni Bold. Este ultima modă și sînt mai mult decît fericită. Ca tu și prietenele tale să vă puteți face o idee despre „colibri”-ul meu — așa se numește costumul — îți trimit alăturat câteva fotografii. Rochia aceasta permite 22 variații diferite la purtat.

Taiorul de culoarea argintului cu buline albastre este foarte indicat de purtat la birou (1). Dar dacă aș pretera să port o tustă imprimată cu jacheta argintie cu guler bleumarin, nu e deloc greu; o mică mișcare și iată (2). Sînt totdeauna grăbită și deoarece nu reușesc niciodată să mă îmbrac la timp, ajung foarte des tîrziu la întîlniri. Pe viitor însă aceasta nu mi se va mai întîmpla căci cu haina mea argintie pot fi gata în două minute (3). Pentru seară o pot purta cu un guler închis (4).

CINEMATOGRAFUL ȘI TINERETUL

Care este cea mai bună vedetă a cinematografului mondial? Gérard Philipe, Machiko Kyo, Frederich March, Gina Lollobrigida?... Dacă s-ar pune această întrebare tinerilor din lumea întreagă, care din aceste patru nume ar culege cele mai multe voturi? Poate un al cincilea? E greu de spus! În orice caz, cert este că „cea de a 7-a artă” a intrat în viața tineretului și că marile figuri ale ecranului se bucură de o enormă popularitate în rândurile publicului tânăr.

Dar, bineînțeles, nu este vorba numai de atât.

Nici un alt spectacol nu are, ca cinematograful, posibilitatea de a impresiona milioane de spectatori deodată. De la apariția sa, arta aceasta a epocii noastre a antrenat tot mereu masele. Ea încântă, educă, influențează, stimulează, distrează, formează... și uneori diformează, ca oricare altă artă.

Există filme bune și proaste, filme artistice și filme de venit, filme educative și filme vătămătoare. Tineretul este influențat de cinematograful mai ales la vârsta când se formează. Tineretul trebuie oare să se intereseze de problema rolului educator al filmelor? Da, desigur! Căci acesta influențează viitorul fiecărui tânăr, dezvoltarea personalității sale. Tineretul trebuie să-și spună și el cuvântul, deoarece reprezintă o forță mare în opinia mondială. Și o face fiindcă dorește să fie respectat, fiindcă dorește să i se respecte viitorul. Sînt atîtea probleme de cercetat, de dezbătut și de exprimat fără schematism. Literatura clasică furnizează nenumărate subiecte de mare valoare. Dar tineretului i-ar plăcea să se vorbească mai mult și mai bine despre el, despre problemele sale de astăzi. Ce izvor de bogății este viața de toate zilele, nu-i așa?

Atunci de ce ne plîngem: de lipsa de subiecte sau de cenzura prealabilă? Iată câteva subiecte pe care cineaștii și actorii cu renume mondial au avut amabilitatea să ni le trimită. Și cîte nu vor mai fi de spus?

Problema este ridicată. Alți cineaști vor dori poate să dea răspunsul. Dar și tineretul dorește acest lucru. Dezbateră este deschisă.

trag absolut toate concluziile la care s-ar putea ajunge, au totuși meritul de a le ridica și de a le discuta.

„Sămînța violenței”

(„Black-board Jungle”) nu s-a bucurat de aprobarea unanimă a tuturor păturilor populației americane. Acest film trebuia să fie prezentat la Veneția cu prilejul Bienalei, în 1955, dar a fost retras conform cererii fostei ambasadoare a S.U.A., doamna Booth-Luce.

Filmul lansase un adevărat avertisment: „Cetățeni americani, păziți-vă tineretul căci este amenințat cu descompunerea!”

Eroul filmului, un învățător dintr-o școală profesională, începe să cerceteze cauzele acestei stări de lucruri și ajunge la concluzia că la originea tuturor relelor stă războiul. Să reflectăm puțin: elevii aceștia care își bat profesorul, care comit delict grave... Abia după o luptă cu cuțitul poate învățătorul să-l îmblînzească pe instigatorul lor și să câștige încrederea celorlalți elevi. Dacă filmul acesta nu ajunge pînă la cauzele sociale și nu adîncește anumite principii de educație ale tineretului, este totuși unul din acele filme care dau încredere, însuflețesc curajul zilnic al educatorilor și condamnă rasismul.

Aceste filme vorbesc despre voi

de F. SALOW

Filmul este, desigur, un gen artistic ce se bucură de cea mai mare popularitate și oferă cele mai bune condiții prealabile pentru a influența marea public într-un anumit sens și a-l face să se intereseze de anumite aspecte. Iată de ce trebuie salutat faptul că în ultimii ani problema tineretului a fost ridicată și tratată destul de des de regizori. După părerea mea, aceasta dovedește că ei au devenit conștienți de responsabilitatea lor de artiști față de tineret.

Bineînțeles, acesta nu este un fapt întâmplător. Problemele cele mai diferite în legătură cu adolescența sînt tratate conform condițiilor ce există în diferite țări. În acest domeniu, cinematograful are datorii multiple de îndeplinit și mai ales pe aceea de a milita

în favoarea tineretului, pentru a-l ajuta și a-i lămuri anumite probleme ce îi sînt specifice. Astfel, de cîțiva ani s-au făcut numeroase filme foarte importante.

Pe de altă parte, de mult se reproșează anumitor filme faptul că prin temele și orientarea lor ar exercita o influență puternică asupra recrudescenței delincvenței juvenile. Nu fără motiv se dau de exemplu în această privință filmele polițiste și cele de genul „far-west”, ce constituie o parte importantă a producției americane. Anchetele au dovedit că numeroase delictе au fost comise numai imitîndu-se exact ce se petrecuse în filme. Vă prezentăm aici cîteva filme ale căror subiecte pătrund chiar în miezul anumitor probleme ale generației noastre și care, dacă nu

„Cei cinci din strada Barska“

este titlul filmului realizat de regizorul polonez Alexandr Ford. Aici este vorba de un tineret expus ororilor războiului pe care-l trăiește. În acest film, misiunea artiștilor era de a cicatriza rănile și de a readuce, cu multă încredere, pe drumul cel drept pe tinerii rătăciți. Filmul lui Ford nu camuflează realitatea. Este sincer și chiar optimist. Acest film lasă să se întrevadă un nou ideal al tineretului, și tocmai în aceasta constă întreaga sa valoare.

Un interesant film sovietic pe o temă de actualitate este :

„Fiul“

Acest film ne redă imaginea vieții de toate zilele din capitala sovietică. El se concentrează pe viața oamenilor simpli și tratează probleme complet diferite. Aici statul veghează la fericirea tineretului și totuși într-o bună zi se constată (ca în filmul acesta) că o parte a educației date în familie este cu totul insuficientă și că nu s-a înțeles faptul că un tânăr, un adolescent, are nevoie de multă înțelegere în problemele ce îl privesc. El se simte neînțeles în mediul său. În loc să-l ajute, familia sa îl lasă să se zbată singur. Abia după multe greutăți reușesc tatăl și fiul să se regăsească. Filmul acesta ne arată un aspect important al educației tineretului.

Din India, care mai suferă încă de pe urma moștenirii lăsate de colonialiști, ne parvine filmul:

„Micul lustragiu“

Filmul acesta povestește viața grea a doi copii indieni. Ei sînt orfani și cresc cunoscînd foamea și lipsurile, dar făcînd jurămintul de a nu cerși niciodată. Ei își cîștigă foarte greu existența cu meseria de „mici lustragii“. După o perioadă de despărțire și după multe peripeții, ei se vor regăsi în brațele părinților lor adoptivi. Chipurile miciei Belu și tînrului Bola sînt un apel la oamenii acestei țări de a se ajuta, să vegheze ca mizeria ce mai există să se micșoreze și chiar să fie lichidată.

Filmul brazilian

„Rio 40“

înfățișează și el viața unui grup de copii de culoare. În căldura tropicală din Rio de Janeiro,

M
I
C
U
L
L
U
S
T
R
A
G
I
U

un grup de copii se duce în fiecare dimineață în diferite cartiere ale orașului să vîndă pungi cu arahide. Tînrul regizor Nelson Pereira Dos Santos pune deci față în față aventurile copiilor acestora cu viața copiilor de oameni bogați, pe locuitorii din cartierul sărac cu cei avari. Cu toate că filmul nu tratează direct despre problema copilăriei sau a tineretului, el ne permite să avem o vedere de ansamblu foarte instructivă asupra soartei rezervate copiilor de culoare. Dacă, pe de o parte, el arată în mod brutal mizeria oamenilor în scene adesea zguduitoare, pe de altă parte este plin de un optimism sănătos, ce nu ne lasă să avem nici o îndoială asupra viitorului acestor „săraci printre săraci“.

Din Franța, filmul

„Cîini fără zgardă“

cu Jean Gabin în rolul de judecător la un tribunal de copii, criticînd metodele Ocrotirii publice. El este de părere că Ocrotirea publică nu trebuie să însemne sancțiuni și pedepse, ci ajutor și sprijin. Astfel îl vedem în cursul filmului ciocnindu-se într-una de îngrădirea puterilor sale și de multă neînțelegere. El posedă însă ceea ce lipsea predecesorilor săi, și anume: încrederea în tineret. Deși filmul acesta pune la îndoială dreptatea metodelor folosite de tribunalele de minori, el arată totuși o cale pentru a ajunge la o îmbunătățire a lor.

Artistul și regizorul italian Vittorio de Sica a prezentat de curînd filmul:

„Acoperișul“

Acest film are ca temă problema locuinței, o problemă ce atinge îndeaproape tineretul. De data aceasta este vorba de o tînră pereche care n-are locuință, deși bărbatul este chiar zidar de meserie și lucrează la construirea caselor mari de locuit. Totuși, datorită solidarității colegilor săi, reușește să-și clădească, într-o singură noapte, o casuță mică. De Sica a știut să scoată din această poveste simplă un film cu adevărat realist. În timpul turnării filmului, el a declarat între altele: „Prin filmul acesta vrem să contribuim la clădirea unei lumi fără război, o lume în care nu vor mai exista oameni ce suferă de foame sau de lipsa de locuință. Vrem de asemenea să se înțeleagă că nu sîntem «conformiști», ceea ce înseamnă că nu sîntem de acord cu condițiile actuale de viață din Italia“.

Prin aceasta Vittorio de Sica invită artiștii și regizorii să nu mai descrie situația doar așa cum este, ci să folosească toate mijloacele artistice pentru a suprima tot ce este învechit și a în- drepta oamenii spre nou, spre adevăr și spre dreptate.

În filmul acesta, problema tineretului este tratată în parte cu mai multă sau mai puțină seriozitate și simț al răspunderii. Sperăm și dorim ca tot mai mulți regizori și artiști cunoscuți să se preocupe de această problemă tot mai serioasă pentru a ajuta în mod efectiv tineretul prin filme închinete problemelor lor.

Cuvintele lui de Sica ar putea fi în această privință un punct de plecare și un criteriu.

CE NE PROPUN CINEASTII...

HABIB TANVIR
REGIZOR — INDIA :

„Cred că cele două mari probleme ale tineretului indian de astăzi sînt educația și șomajul. Dacă aceste două probleme s-ar rezolva, toate celelalte s-ar îndrepta de la sine: salariile, delincvența juvenilă, criza de locuințe, problemele suprapopulației și căsniciei... Cît despre filmele pentru tineretul indian, problema cea mare este combaterea imaginii deplorabile a analfabetismului și a șomajului din India în mod convingător, dramatic și artistic.”

ANNA MAGNANI
ARTISTĂ — ITALIA :

„Mi-ar plăcea să văd un film care să aibă puterea de a reda tineretului din lumea întreagă speranța, deoarece cred că e foarte greu de trăit fără speranță și fără vise.”

GERARD PHILIPPE
ACTOR — REGIZOR — FRANȚA :

„Descoperirea dragostei poate fi una din problemele ce ar interesa tineretul din toate țările. Filmul ar trebui să degajeze caracterele deosebite, să evite schematizarea și sim-bolismul.

Salutări prietenești.”

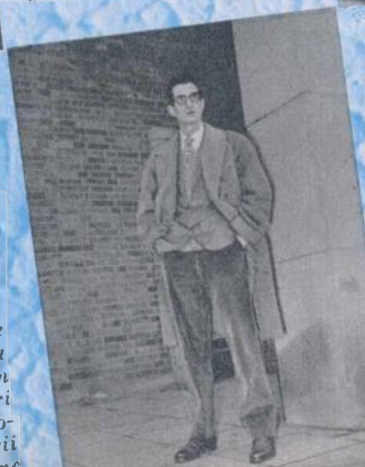
CARLO LIZZANI
REGIZOR — ITALIA :

„Aș vrea să văd un tânăr de 15 sau 16 ani în prima sa zi sau în prima sa săptămînă de lucru. În Italia, primul pas pentru a obține un loc în viață își are aspectele sale dramatice, groțeste și sentimentale. În ziua aceea, copiii devin adulți.”

KURT MAETZIG
REGIZOR — GERMANIA :

„Cred că ceea ce toți tinerii ar dori să vadă într-un film este prezentarea autentică și adevărată a vieții din străinătate, mai ales din țările ce se găsesec în centrul interesului internațional. Ei ar dori să-i vadă pe acei oameni despre care se poate doar citi în ziare, pentru a-i înțelege mai bine. Am auzit de multe ori tineri exprimîndu-și această dorință, iar noi, realizatorii filmelor, ar trebui să ne

LOUIS DAQUIN
REGIZOR — FRANȚA :

„După părerea mea problema ce ne preocupă cel mai mult este să știm cînd se va putea turna în Franța un film adevărat, cu tineri adevărați, care să redea povestea lor adevărată... Acum cinci ani am scris un scenariu despre studenți intitulat: «Despre dragoste și apă curată». Scenariul mai este și acum în sertarul meu... Tot tineretul este acela care trebuie să ceară ca cinematograful să fie făcut după chipul și asemănarea sa.”

CE PROBLEME AR TREBUI TRATATE ÎNTR-UN FILM DESPRE TINERET, DUPĂ PĂREREA DUMNEAVOASTRĂ? — iată întrebarea pe care am pus-o unui număr anumit de personalități din lumea cinematografului. Ce răspunsuri ne-au dat? Judecați singuri, vi le dăm să le citiți în această pagină. Dacă asta e tot? Nu, bineînțeles. Nu este decît un început. Dar un început promițător, după cum ne-a și fost intenția. Am vrut doar să deschidem dezbaterea și iată că am făcut-o. Ne-au răspuns cineaști, actori. Să le mulțumim din toată inima. Răspunsurile lor ne aduc idei foarte interesante într-o clipă cînd se vorbește mult prea mult despre criza de subiecte în cinematografie. Nu ne îndoim că ideile lor vor atrage altele după ele. Și tineretul însuși își va da părerea spunînd ce așteaptă de la cinematografie. Cît despre noi, vom mai reveni asupra acestor lucruri, căci merită osteneala.

OTTO TAUSIG
REGIZOR — AUSTRIA :

„Conținutul unui film cu adevărat bun pentru tineret ar trebui să cuprindă năzuințele sale spre o viață mai bună arătate în mod interesant, atrăgător, punînd probleme și făcîndu-l să reflecteze asupra propriilor sale probleme. Numai că în clipa aceea eroii «Rock and Roll»-ului sau ai filmelor cu «cowboy» vor înceta să mai fie idealurile tineretului.”

RENÉ CLAIR
REGIZOR — FRANȚA :

„Răspuns la ancheta voastră: o problemă urgentă pentru tineret: «Controlul nașterilor». Al doilea: sincer.”

NHON
CINEAST — VIETNAM :

„După părerea mea, problema principală a tineretului din Asia și din Africa este lupta pentru independența națională și pentru apărarea țării. S-ar putea astfel arăta într-un film munca comună a tinerilor din diferite țări asiatice și africane în această problemă esențială și lupta pentru continua dezvoltare a națiunilor lor, așa cum s-a discutat la conferința de la Bandung.”

ZAVATTINI
REGIZOR — ITALIA :

„După un studiu amănunțit al vieții școlare și particulare a tineretului, pe scară internațională și națională, făcut în timpul săptămînii în care au avut loc evenimentele importante din Ungaria și Egipt, mi-am dat seama că, dat fiind faptul că a fost un contact cu realitatea cea mai dramatică și zguduitoare, un film făcut foarte mult ajuta tineretul cum să-și considere problemele sale vitale.”

Ulla
Jacobsen

**„Nu sînt
o vedetă!”**

Trebuie să ne întoarcem cu vreo cinci ani în urmă. La Cannes domnea atmosfera festivalului. „Snobi” din toate țările lumii veniseră pe Riviera în așteptarea „senzației”. În filmul suedez „N-a dansat decît o vară”, prezentat la festival de Suedia, o tînără artistă necu-

noscută — Ulla Jacobsen — trebuia, conform programului, să apară goală într-o scenă la scîldat. Acesta era un eveniment foarte pe gustul acestor oaspeți ce nu căutau decît senzații extraordinare. Cînd unul din acești domni, deosebit de îndrăzneț, încurajat pesemne de scena aceasta, o întrebă pe Ulla Jacobsen ce experiență are în dragoste, ochii tinerei artiste se umplură de lacrimi de furie. În ziua aceea, ea se simți foarte nenorocită.

Din toată lumea năvăleau acum propunerile. Și bineînțeles și de la Hollywood: „V-ar plăcea să plecați la Hollywood?” „Nu!”. Ulla se teme de marile întreprinderi ale acestui centru comercial al filmului. Ii este frică să nu-și piardă personalitatea. Ca și pînă acum, rămîne o artistă rezervată, păstrîndu-și felul personal de a fi și ingenuitatea. Ulla nu corespunde deloc cu imaginea pe care ț-o faci de obicei despre o artistă suedeză. Nu este nici înaltă și nici blondă cum s-ar putea presupune. Am putea spune că artista aceasta de statură mijlocie, cu părul frumos castaniu, s-ar fi putut naște într-o țară din sud. Au trecut cinci ani de atunci! Și tot ce s-a întîmplat înaintea succesului ei, ca și tot ce a urmat, nu era desigur menit să răsturne lumea. „Am mers la școală pînă la vîrsta de 18 ani. După ce mi-am făcut ucenicia comercială, am intrat într-un birou ca stenodactilografă. Am visat dintotdeauna să ajung artistă. Din nefericire, aceasta nu era deloc pe gustul tatălui meu. Într-o zi am telefonat unui profesor de artă dramatică. Eram însă atît de emoționată, încît n-am reușit să scot nici un cuvînt. Atunci i-am scris. Dar n-am primit răspuns. Timp de o lună am studiat un rol după care m-am prezentat. Rezultatul a fost un angajament la Marele Teatru din Götteborg. Apoi, după trei ani, primul meu film „N-a dansat decît o vară”. A fost un mare succes.

În ultimii ani, Ulla își petrece viața între Suedia și casa ei din insula Majorca, în Baleare. Teatru și filme în Suedia, turnare de filme în Germania și în Franța. Nu fuge nici după bani și nici după glorie. Ulla găsește mult mai mult timp decît majoritatea colegelor ei artiste pentru viața sa particulară și pentru cei doi copii ai săi.

„Încerc să rămîn cît mai neobservată — spune ea. Poate de aceea nu mi se dau roluri de prim plan. Nu aș vrea să joc decît roluri de om adevărat. Nu vreau să fiu o vedetă”.

J. REICHOW

CINEMATOGRAFIA LA CEL DE-AL VI-LEA FESTIVAL

Se poate oare vorbi de cinematografie fără a sublinia locul însemnat pe care-l va ocupa la cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului?

Prezentarea filmelor artistice și documentare din diferite țări, precum și realizarea unui film de lung metraj în culori despre festival, a și devenit o tradiție bine stabilită.

Cea de a „șaptea artă” a ajuns astăzi la o dezvoltare extraordinară. În această dezvoltare se afirmă fără încetare caracterul hotărîtor al elementului tînăr. Pentru a nu da decît un exemplu, în 1955, revelările cinematografiei mondiale se datorează operelor a cinci mari talente tinere: Aldrich (S.U.A.), Samsonov (U.R.S.S.), Maselli (Italia), Bardem (Spania) și Astruc (Franța).

Pe de altă parte sînt bine cunoscute interesul și neliniștea pe care le trezește cinematografia în rîndurile tineretului.

Toate aceste motive justifică pe deplin Festivalul filmului ce se va desfășura în cadrul celui de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului de la Moscova (iulie-august 1957). La acest eveniment vor putea participa toți cineasții, amatorii și tinerii realizatori, arătîndu-și operele, exprimîndu-și nedumeririle și discutînd despre subiectele care îi interesează în mod deosebit...

În programul celui de-al VI-lea Festival figurează o parte consacrată cinematografiei, din care extragem rîndurile următoare:

„Se vor acorda premii...

...în grupurile următoare:
...dintr-o anumită țară;
...stă nu depășește 35 de

...peisaje, filme de popu-
...realizate de cineasți a

...mele vor trebui trimise

...ste timp să se primească
...cele mai diferite. De cu-
...rgăreta a făcut două pro-
...documentare și să se in-
...rganizeze „Ziua cinema-
...scuții.

...al celui de-al VI-lea Fes-
...n partea tineretului.

Rufina Nitontova

**O cariera
amețitoare**

Una din surprizele cele mai mari de la Festivalul cinematografic din 1956 de la Karlovy-Vary a fost atribuirea premiului întîi pentru cea mai bună interpretare a unui rol feminin.

Mulți credeau că se va alege o „stea” de cinema. Va fi oare tradiționala „femeie fatală”? Sau nu mai puțin tradiționala „ingenuă” sau, în sfîrșit, „văduva veselă” care pînă la urmă se arată a fi perfect de decentă? Cei ce se așteptau la asemenea alegeri au fost foarte dezamăgiți. Cîștigătoarea premiului întîi interpreta rolul unei simple fete de la țară. Era tînăra artistă sovietică Rufina Nitontova din filmul „Volnița”.

UN FILM PE

Se anunță realizarea unui nou film de către regizorul francez Paul Carpita „Infilnire la Varșovia”, film de lung metraj romantat pe tema celui de-al V-lea Festival Mondial al Tineretului. Filmul acesta, care ne relatează o mișcătoare poveste de dragoste, este închinat frăției între oameni și prieteniei între popoare.

Joris Ivens, care a vizionat filmul încă pe cînd se monta, a declarat: „Stilul documentar al operei și jocul direct al tinerei echipe de actori conferă filmului valoarea unui adevărat document omenesc”.

Paul Carpita a obținut premiul I internațional cu medalia de aur la cel de-al IV-lea Festival pentru filmul său: „M-am născut la Berlin”.

Carierea tinerei artiste sovietice este cât se poate de simplă. Nu a figurat niciodată la nici un concurs de frumusețe și nici nu a stîrnit pasiunea vreunui regizor...

Rufina s-a născut dintr-o familie de muncitori simpli. La 14 ani a făcut parte dintr-un cerc de artiști amatori. Puțin cite puțin a început să o pasioneze teatrul. După ce a absolvit școala a fost primită la facultatea actorilor de la Institutul de cinematografie.

La institut, Rufina căuta cu îndrăgire genul ce i-ar fi convenit cel mai bine. A interpretat nenumărate roluri, printre care și acela al Katerinei din „Furtuna” de A. Ostrovski. A jucat adesea roluri de femeie bătrână. Și la sfîrșitul studiilor, atît profesorii cît și ea însăși credeau că cel mai bine i se potriveau rolurile de caracter.

Dar, fapt unic în cariera ei, iată că „soarta” sa a intervenit: cîteva din studiile ei filmate au căzut sub ochii unuia dintre cei mai eminenți regizori sovietici, Grigori Rașal. Acesta își dădu îndată seama de talentul tinerei artiste și o angajă pe Rufina Nifontova într-un rol principal.

Turnarea filmului „Volnița” a fost pentru Rufina o școală de puternică măiestrie artistică. Puțin cite puțin, Grigori Rașal a descoperit toate aspectele individualității ei artistice, aspecte pe care uneori nici chiar ea însăși nu le cunoștea. Astfel, Rufina a avut prilejul să învețe foarte mult.

Ce crede Rufina despre festivalul, ce-i va aduce ei însăși ca artistă sau numai ca reprezentantă a tineretului din țara noastră?

— Sînt foarte fericită că festivalul se desfășoară în sfîrșit la noi, la Moscova, îmi spune ea. Noi întîlniri, noi cunoștințe, prieteni noi. Aceasta ne bucură pe fiecare dintre noi. Este bine ca tinerii și tinerele ce vor veni din străinătate să cunoască viața noastră, tineretul nostru, cu atît mai mult cu cît, după cîte știi, se povestesc despre noi lucruri absurde în anumite țări. Este mult mai potrivit să vezi cu ochii tăi totul și să tragi concluzia singur. Sînt sigură că tineretul din diferite țări își va aminti cu plăcere de cele 15 zile pe care le va petrece în capitala noastră.

Nouă, artiștilor de cinema, festivalul ne promite multe relevări interesante. Ce bine ar fi dacă am putea face cunoștință cu toți colegii noștri din alte țări. Nu se interesează fiecare de realizările artiștilor săi preferați? Nu ar plăcea să vedem în cursul festivalului pe Marina Vlady, pe Sylvana Pampanini, pe Dany Robin, pe Robert Lamoureux și pe mulți alții. Întîlnirile acestea vor fi fructuoase atît pentru ei cît și pentru noi.

În sfîrșit, un ultim considerent: de ce tinerii cineasți din diferite țări nu ar crea un film închinat festivalului, ideilor sale, participanților săi? Dar nu un documentar ca pînă acum, ci un adevărat film artistic. În scopul acesta, ar trebui înființat un grup internațional de regizori, de actori, de scenariști, de operatori etc. Nu ar fi pasionant? Și revista noastră nu ar putea oare cere cititorilor săi și cineasților din diferite țări să se pronunțe asupra acestei propuneri?

(Interviu exclusiv luat de V. KUDRIAVȚEV)

bună din lume — conform publicității) este în plină creștere. Locuitorii din Melbourne și-au petrecut mai întii vacanțele sub pomul de Crăciun, ducîndu-se apoi și la ștrand, făcînd plajă zgomotoși pe malurile Pacificului și la Port Philipe-Bay sau făcînd excursii la grădinile botanice și Alexander, la Heals vile sau în altă parte, în pădure, la o temperatură de 32°(90° în Fahrenheit, cum se măsoară la ei temperatura). Orașul Melbourne, așezat pe rîul Yarra, la vreo 23.000 km de Europa, și-a regăsit liniștea relativă a unui oraș mare după plecarea miilor de participanți la Jocurile olimpice și a zecilor de mii de vizitatori. Poate că pista roșie-cărămizie a cedat de mult locul gazonului perfect, iar Mainstade, stadionul principal din Melbourne, care timp de două săptămîni a fost centrul sportiv al lumii, a redevenit iar vechiul teren de cricket. Majoritatea caselor din satul olimpic Heidelberg s-au și vîndut desigur. De mult cea de-a XVI-a ediție a Jocurilor olimpice a trecut în domeniul istoriei sporturilor și ne găsim acum în pragul celei de-a XVII-a Olimpiade a cronologiei moderne.

58 de recorduri olimpice și 16 recorduri mondiale

Australia, care este regulat reprezentată la Olimpiade și a avut o echipă mare încă de la primele Jocuri olimpice de la Atena din 1896, a putut pe drept cuvînt să joace rolul de amfitrionă. Anul 1956 va rămîne de neuitat atît

în analele vieții ei sportive cît și pentru toți atleții și vizitatorii veniți de departe.

Deși varietatea contrastantă a mozaicului olimpic pălește, deși o serie de nume, de timpi, de distanțe și de înălțimi sînt date uitării, fapt cert este totuși că spiritul olimpic a reunit pe cei mai buni sportivi din lume, veniți din 68 de țări, și că, pe lîngă nivelul excelent al performanțelor (58 de noi recorduri olimpice

și 16 recorduri mondiale), Jocurile olimpice au constituit un prilej de apropiere a sportivilor, a oficialităților și a oaspeților și aceasta într-o atmosferă de înțelegere, de bunăvoință și de dorință de a-și face legături prietenești. Toate acestea s-au întâmplat în mijlocul unei atmosfere politice încordate, pe cel de-al 5-lea continent, în ciuda faptului că unele comitete olimpice — să sperăm că doar din cauza neliniștei pricinuite de situația politică — au hotărât să nu-și mai trimită sportivii la Melbourne. În legătură cu aceasta ar fi bine să reamintim că în antichitate ideea olimpică era de ajuns de puternică pentru a impune tăcere armelor în timpul Jocurilor olimpice. Astăzi sportul ar putea servi drept punte între divergențele politice, dând sportivilor prilejul de a învăța să se cunoască și să se stimeze. Cred că aceste comitete au recunoscut între timp pe deplin nu numai că n-au adus nici un serviciu Jocurilor olimpice, dar încă și mai puțin sportului țării lor.

...dar ideea olimpică a învins

Nu numai gladiatorii titulari ai numeroaselor recorduri au decis victoria și urmările ei. Numele și performanțele de ieri nu erau o garanție absolută pentru laurii olimpici. Lupta sportivă, respectul lipsit de gelozie față de adversar au fost acelea ce au imprimat jocurilor de la Melbourne factura lor specifică.

Modul în care strălucitul Emil Zatopek din Praga, atletul cel mai renumit al Jocurilor de la Helsinki (fără îndoială e! însuși mai decepționat ca oricine de clasificarea sa la maraton), a felicitat aproape părintește pe Mihailik (Iugoslavia), ce căzuse jos epuizat, și pe Karvonen (Finlanda) pentru medaliile de argint și de bronz obținute de ei și sinceritatea cu care l-a felicitat pe cel mai mare adversar al său, pe Mimun — a fost o victorie a ideii olimpice.

Faptul că cu câteva minute înainte de finala olimpică, echipa sprinterilor americani a mai găsit încă destul calm și timp pentru a stringe mâna adversarilor lor care erau de acum cu piciorul pe blocul de start, spunându-le câteva cuvinte prietenești înainte de luptă; că măreția performanță a matelotului din Leningrad, Kuț, a entuziasmat tot stadionul și că toată ciuda și ura s-au risipit la prima întâlnire dintre australieni și sportivii sovietici — și faptul că seria aceasta de

victorii olimpice nedecorate cu medalii s-ar putea lărgi — arată că ideea olimpică și-ar putea îndeplini bine misiunea.

De la Christa Stubnik la Betty Cuthbert

Spiritul erei olimpice moderne a devenit o acțiune și un eveniment. El va influența noul an sportiv cu campionatele ciclisme din Belgia, campionatele europene de box din Praga, de canotaj de la Duisburg și cea de-a treia Întâlnire sportivă prietenească internațională ce va avea loc în august la Moscova, cu prilejul Festivalului Mondial al Tineretului. Această manifestare sportivă, cea mai importantă a anului (din punct de vedere sportiv), având ca scop o mai mare dezvoltare a sportului în rândurile tineretului, va permite noi apropieri și o întărire a legăturilor de prietenie dintre tinerii sportivi din lume. Un rol asemănător îl vor juca și turneele sportive ale F.M.T.D.

Dar rivalitatea sportivă sănătoasă de la Melbourne va trăi mai departe. Dorința de a se reîntâlni la o competiție există la mulți sportivi de frunte. „Mă voi bucura să reîntâlnesc pe faimoasa Betty Cuthbert la Moscova“. Cea mai rapidă femeie din Europa, Christa Stubnik, își exprimă astfel dorința să se întrecă cu femeia cea mai rapidă din lume. Numeroși participanți la Jocurile olimpice vor vorbi despre Melbourne într-un cerc de tineri și tinere care nu vor pierde nici un cuvânt din cele ce vor auzi. Vor fi desigur și unii cărora nu le va ajunge numai atât. Și astfel se trezește dorința tineretului de a imita exemplele sportive, se naște legătura sănătoasă dintre sportul de performanță și sportul de masă, iar sfârșitul jocurilor de la Melbourne este un nou început al celor de la Roma, unde se va desfășura cea de-a XVII-a ediție a Jocurilor olimpice de vară. Este firesc că entuziasmul sportiv va crește în mod spontan în acele țări ale căror atleți au ajuns la performanțe mari, întrecându-se cu cei mai buni sportivi din lume. Și tocmai acest entuziasm este necesar pentru a porni spre noi succese, ca acelea pe care le va oferi Moscova, anul acesta, tuturor sportivilor. La Roma, în 1960, se vor auzi nume aproape necunoscute azi — o nouă generație de talente va intra atunci în arena olimpică împreună cu atleții cunoscuți și cu experiență.

de W. CASSBAUM

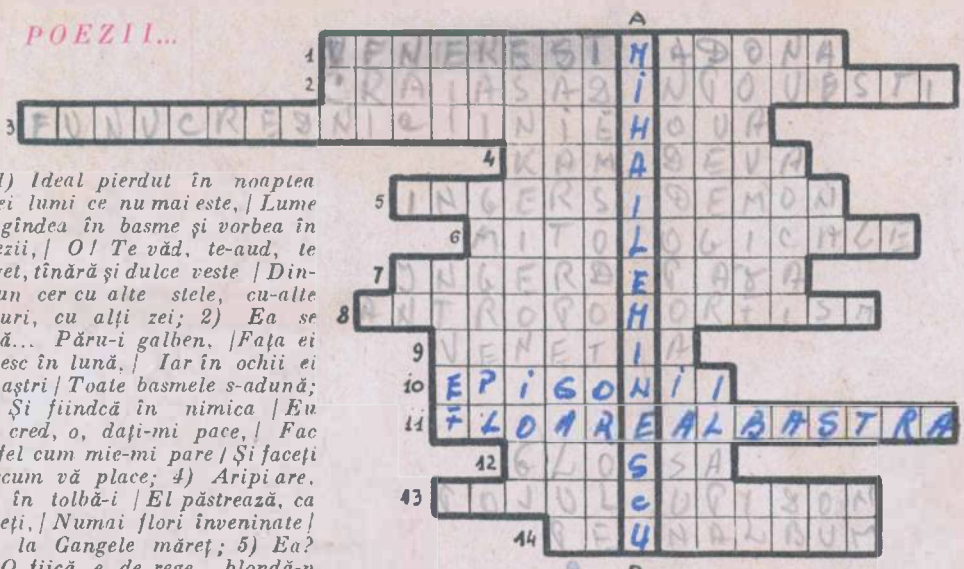
(PRIVIRE RETROSPECTIVĂ ASUPRA CELEI DE-A XVI-a EDIȚIE A JOCURILOR OLIMPICE ȘI PERSPECTIVE ÎN ANUL SPORTIV 1957)

Fericitate câștigătoare ale cursei de 200 m plat după primirea premiilor. De la stînga la dreapta: Marlen Mathews, Australia (Medalia de bronz), Betty Cuthbert, Australia (Medalia de aur), Christa Stubnik, Germania (Medalia de argint)

POEZII...

1) Ideal pierdut în noaptea unei luni ce nu mai este. | Lume ce gîndea în basme și vorbea în poezii. | O! Te văd, te aud, te cuget, tîndră și dulce veste | Dintr-un cer cu alte stele, cu alte raiuri, cu alți zei; 2) Ea se uită... Păru-i galben. | Fața ei lucește în lună. | Iar în ochii ei albaștri | Toate basmele s-adună; 3) Și fiindcă în nimica | Eu nu cred, o, dați-mi pace. | Fac astfel cum mie-mi pare | Și faceți precum vă place; 4) Aripiaze, iar în tolbă-i | El păstrează, ca săgeți. | Numai flori inveninate | De la Gangele măreț; 5) Ea? — O fiică e de rege, blondă-n diadem de stele | Trece-n lume fericită, inger, rege și femeie. | El răscoală în popoare a distrugerii științele | Și în inimi pustiite seamănă gîndiri rebele; 6) Da, din porțile mîndre de munte, din stînci arcuite | Iese — uraganul bătrîn, mîinînd pe lungi umeri de nouri | Căii fulgerători și carul ce-n fuga lui tună; 7) Ești demon, copilă, că numai c-o zare | Din genele-ți lungi, din ochiul tău mare | Făcuși pe-al meu inger cu spaimă să zboare. | El, veghea mea sfîntă, amicul fidel? 8) Iară voi, ce-n nopți cînd luna peste vîrfuri de copaci. | Ca un scut de-argint răsare, umplînd lungile aleie | Cu-umbre negre și dungi albe-urmăriți pe vreo femeie...; 9) Ca-n întirîm tăcere e-n cetate | Preot rîmas din a vechimii zile. | San Marc sinistru miezul nopții bate; 10) „Moartea succede vieții. viața succede la moarte”. | Alt sens n-are lumea

asta, n-are alt scop, altă soartă; | Oamenii din toate cele fac icoană și simbol; | Numesc sint, frumos și bine ce nimic nu însemnează. | Împărtășesc a lor gîndire pe sisteme numeroase | Și pun haine de imagini pe cadavrul trist și gol; 11) Piramidele-nvechite | Urcă-n cer vîrful lor mare | „Nu căta în depărtare | Fericirea ta, iubitel!"; 12) Multe trec pe dinainte. | In auz ne sună multe. | Cine ține toate mințile | Și ar sta să le asculte?... | Tu așază-te de-o parte... | Regăsindu-te pe tine. | Cînd cu zgomote deșarte | vreme trece, vreme vine; 13) El dă gînduri ne-nțelese | Vîrstei crude și necoapte, | Cu icoane luminoase | O îngînăntreaga noapte; 14) Spre a-ți aminti trecutele petreceri, | Condeiu-n mîna tu mi-l pui cu sila. | De la oricine-un snop de paie seceri.

A — B. Numele celui mai mare poet clasic român.

ORIZONTAL: 1) Genial savant rus care în anul 1761 a descoperit atmosfera de pe planeta Venus — Tantal; 2) Planetă care se rotește în jurul soarelui o dată în 84 de ani — Din nou; 3) Pe cer este unul mare și unul mic — Invățat polonez care în 1543 a dat o explicație justă structurii universului; 4) Exiști — Planeta cu nouă sateliți; 5) Zeul vînturilor — Basm — Pronume; 6) Federația de Popice — Altă planetă din sistemul nostru solar; 7) Imaculați — Simbolul radonului — Campioni; 8) La intervale mari — Cu luna față de pămînt; 9) Fără valoare — Coadă la aștri — Că-măși; 10) Planetă fără nici un satelit — Planeta cu rotația în 165 ani în jurul soarelui; 11) Energie-uriașă — Așezări omenesti; 12) Pronume — Mărimea universului.

VERTICAL: 1) Steaua de dimineată și de seară — De apă, de căldură sau de pămînt; 2) Moscova, Paris sau București — Mercur, Pluton, Neptun...; 3) Planeta pe care ar putea exista viață — Astronom italian care a fost ars pe rug în anul 1600 pentru ideile sale; 4) În Pluton — Nume feminin maghiar — „Despre înființ, univers și...”, opera lui Giordano Bruno; 5) Pom fructifer — Simbolul lutejiului — Prescurtare trigonometrică; 6) Scheletul ca sistem — Se găsește pe pămînt ca și în cosmos — Cale ferată; 7) Una din planetele sistemului nostru solar — Instrument muzical; 8) Acriț — Epoci; 9) Itinerarii — A nu fi prezent; 10) Ion N. Rădulescu — Răutăciosi — Sîrmă subțire de metal; 11) Pe cele ale naturii caută să le descopere astronomii tuturor țărilor — Cunoscut; 12) Armă primitivă — ... lumină, unitate de măsură a distanțelor fantastice din univers — În jurul planetei Saturn.

COPERTĂ LITERARĂ

(6-5-9)

ȘARADĂ

Cu o literă-anumită
Sînt o insulă vestită.
Iar cu alta ca să știți
La „Cahova” mă găsiți

TRIVERB TEATRAL

(9-2-4)

K^t × E

MONOVERB LITERAR

(5-12)

D^v ? A

DEZLEGAREA JOCURILOR DIN NUMĂRUL TRECUT

MIJLOACE DE LOCOMOȚIE. ORIZONTAL: 1) Tractoare — Apă; 2) Remorcă — A. V.; 3) Om — Car — Vederi; 4) Locomotive — OO; 5) Eră — V. T. — Nacelă; 6) Ic — Raid — Lan; 7) Bărci — Ac — Fi; 8) Uța — Ca; 9) Aho; 10) Ch. — Vapor; 11) Mie — Rit; 12) Auto-camionetă; 13) Tren — Submarin.

VERTICAL: 1) Troleibus — Mat; 2) Remorcă — Ciur; 3) Am — Ca — Rachete; 4) Coco — Rc — On; 5) Tramvai; 6) Ocroti — As; 7) Ah — Da — Nu; 8) Revin — I. B.; 9) Erevan — Navrom; 10) Edec — Haină; 11) Elicopter; 12) Parolă — Ti; 13) Avioane — Arcan.

GOLF: Paris — Periş — Peria — Pernă — Cernă — Certa — Certe — Carte — Căite — Către — Cairo.

LIGAMENTE: Pad — Rin — Lena — Eufrat — Ural — Volga — Obi — Dunăre — Amur — Gange — Tamisa — Tigru.

ROZETĂ: 1) Taină; 2) Inimă; 3) Normă; 4) Erată; 5) Rublă; 6) Elevă; 7) Targă; 8) Umană; 9) Lampă; 10) Litra; 11) Unită; 12) Moară; 13) Iarnă; 14) Ivită. 1-14) Tineretul lumii.

LUMINĂ. ORIZONTAL: 1) Fluturi — Ct; 2) Lumina — Far; 3) Acari — Seră; 4) Mina-rete; 5) Ațineri — Eo; 6) Oți — Ufama; 7) Ara — Adevăr; 8) Reci — Ane; 9) Av. — Retină; 10) Des — Rac — Te; 11) Idoli — Abis; 12) Nero — Orbit.

VERTICAL: 1) Fiamă — Aladin; 2) Lucitor — Vede; 3) Umanitar — Sor; 4) Tirani — Er — Lo; 5) Unire — Aceri; 6) Ra — Erudită; 7) Stele — Icar; 8) Fee — Avan — Bb; 9) Car — Ema-nații; 10) Trasoare — Est.

COPERTĂ LITERARĂ: Insula misterioasă — Jules Verne.

MONOVERB CU INCASTRU: București.